

BİR BAHAR
BİLMECESİ

BAYRAKLI
NEDRET İLHAN KETEN ORTAOKULU

İÇİNDEKİLER

1. ASLA VAZGEÇME-NİLAY ÇİFTÇİ
2. DEPREŞİM-BERRA DİKMEN
3. BİR NİNJANIN GÜNLÜĞÜ-NİSA ÖZEL
4. BİZİM KEDİ-AZRANUR YAZÇİÇEK
5. DAĞILAN KÜLLERİM-KAYA KOYUÖZ
6. DELİ Mİ DAHI Mİ?-DERİN YİĞİT
7. DOSTLUK-ELA ALMİRA ÖZDEMİR
8. ELİF'İN KARANTİNA DOSTLARI-KAREN YILMAZ
9. OĞULA-MUSTAFA ARAS ŞAHİN
10. AFYON TATİLİM-SELİN NUR GÜNAYDIN
11. SİREN-YAĞIZ EGE ÇIRAK
12. SÜRPRİZ YUVA-SENA HİDİRBOZAN
13. ÜÇ ARKADAŞIN MACERALARI-HALİL TUNAHAN BILDİRCİN
14. ULUSAL EGEMENLİK-ATAHAN KONUKLAR
15. YAŞAM İÇİN-CEMİLE YAREN BARLAK
16. HAYALET-ELİFNUR DEMİR
17. FOX-ÜMMÜHAN YILDIZ

BİR BAHAR BİLMECESİ

VE YAYINLARI

2023

ASLA VAZGEÇME

NİLAY ÇİFTÇİ

Bir sonbahar günüydü.

Elif Astronot ve Arda Astronot heyecanlarından yerlerinde duramıyorlardı. Neden diye sorarsanız, Elif ve Arda uzaya farklı bir nesne keşfedebilir miyiz acaba sorusuyla gidiyorlardı. Ve yanlarında çok şaşıracağınız bir konukları vardı: Elif'in köpeği Alice de onlarla birlikte gidecekti. Arda ve diğer ekipler buna çok sinirlenip ilk başta kabul etmemişlerdi ama Elif onları ikna etmeyi başarmıştı.

Yaklaşık olarak 1-2 saat sonra çıkacaklardı. Fakat bir sorun oluştu. Elif ve Arda hariç diğer tüm ekiplerin Avustralya'ya uçmaları gerekiyordu. Yarım saat sonra ilk uçakla hepsi gitti. Geriye bir tek Elif ve Arda kalmıştı. İlk başta akıllarına komutanlarını çağırmak geldi ama komutanları neredeyse bir aydır hastalığı nedeniyle işe gelemiyordu.

Ekipler o kadar apar topar gitmişlerdi ki uzaya gitme konusunun iptal olup olmadığını bile söylememişlerdi. Elif ve Arda şaşkın ve endişeli şekilde oturuyorlardı. Bir anda Arda'nın telefonu çaldı. Arayan komutandı. Elif ve Arda sevinerek telefonu açtılar. Komutanın sesi çok titriyordu ve yorgundu. Söylediği şeyler zar zor duyuluyordu. Aralarındaki muhabbet tam olarak böyle geçmişti:

-Alo, komutanım!

-Arda, Elif beni çok iyi dinleyin!

-Buyurun, sizi dinliyoruz. Dedi Elif.

-Ekipten tek siz kaldınız ve size ne yapacağımızı söyleyeceğim. Bakın, uzay mekiğine binin ve bulmanız gerekeni bulun. Belli saatler ve belli gün sayaçları var. O zaman içinde gelmelisiniz. Eğer gelemezseniz ve uzayda kalırsanız uzay mekiğinin kapısı açılıp motoru kapanacaktır. Aman ha dikkatli olun, iyi yolculuklar.

Elif ve Arda korksa da komutanları için bu görevi yapacaklardı. Tam telefonu kapatacakken, komutan:

-Bir de unutmadan kayıt cihazları, fotoğraf makinesi vb. eşyaların bulunduğu kilitli bir dolap var. Kilidin şifresi "2601". Asla unutmayın çocuklar, kayıtları ve fotoğrafları almadan gelmeyin. Sizlere güvenim sonsuz.

Diyerek telefonu kapatmışlardı. Elif bu şifreyi bir kağıda yazıp masanın üstüne koymuştu.

Arda ve Elif tam olarak ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Ama yine de az da olsa konu hakkında bilgileri vardı, komutan sayesinde. Alice'i ve kendilerini hazırladılar. Aylar sürecek bir yolculuk olmayacaktı. Çünkü dünyanın etrafında istedikleri şeyi bulmaya çalışacaklardı. En fazla 20 ya da 30 gün sürecekti bu yolculuk. Uzay mekiğine binmek onları ürkütse de ayak basıp malzemeleri yerleştirdiler ve yola koyuldular.

İlk 3 gün sorunsuz şekilde gittiler ve yolu tamamlamak için yaklaşık 3 günleri daha vardı. Arda uzay mekiğini kontrol ediyor, Elif de motorları korkudan dolayı sürekli gözünün önünde tutuyordu. Alice ise kendi halinde etrafta patileri yerden kesile kesile dolanıyordu.

Üç gün daha geçtikten sonra tamamen uzaydaldı. Dışarı çıkmak onları biraz ürkütüyordu. Geriye yaklaşık 24 günleri kalmıştı. 6 gün daha dönüş dersek araştırma için sadece 12 günleri vardı. Ama işler ters gidebilirdi, bunun için çok dikkat ediyorlardı. En sonunda araştırma günü gelmiş hatta 5 gün gecikmişti bile. Çok ilginç bir görüntüyle karşılaşmışlardı :

Güneşe benzeyen, Dünya'nın ve Mars'ın ortasında küçük mü küçük , yaklaşık olarak Ay'ın çeyreği boyutunda bir gök cismi. Tıpkı bir "alev topu" gibiydi. Arda:

-Hemen dolabı aç ve fotoğraf makinesini getir. Dedi Elif'e. Ama bir sıkıntı vardı. Elif şifreyi yazdığı kağıdı masanın üstünde unutmuştu ve şifreyi hatırlamıyordu. Durumu Arda'ya söyleyince ikisi de çok korkmuştu çünkü komutan o fotoğrafları istiyordu ve sadece gidebilmek için 3 günleri vardı. Günler yetişmemişti. 14 gün boyunca aramışlardı. Çok üzgünlerdi ve korkuyorlardı. Motorun kapanması en büyük korkularıydı. Endişeli şekilde ne yapacaklarını düşünürken, Alice'in sürekli aynı yerde çok kez havladığını gören Elif, Alice'in yanına gittiğinde çok şaşırılmıştı çünkü Alice'in patilerinin ucunda şifre duruyordu. Sevinçli şekilde şifreyi denediler ve açılınca hemen gök cisminin fotoğrafını çekip geri dönmeye koyuldular. Resmen ışık hızı ile gidiyorlardı. Ve belirli tarihler içerisinde gidip gelmeyi başardılar.

Döndüklerinde komutanları ve çalışanlar sağlam şekilde döndükleri için kocaman bir alkış attılar. Komutan iyileşmiş, turp gibi olmuştu. Bu başarılarındaki en büyük sebep de asla vazgeçmemeleri olmuştu.

DEPREŞİM

BERRA DİKMEN

Bir pazartesi sabahı
Saat dört suları,
Sessiz bütün ülke
Olacaklardan habersiz,
Herkes uykunun derinliklerinde.

Maraş 'ta bir kız çocuğu,
Rüyasının derinliklerinde kaybolmuştu.
Bir mahşer yeriydi adeta,
Aniden ortaya çıkan sarsıntıda,
Neye uğradığını şaşırđı, bağırdı;
Ama yoktu çığılıklarını duyan.

Aynı anda Hatay 'da
Bir lise öğrencisi,
Sabahlamıştı, çalışıyordu sınavı için.
Aniden bir zelzele koptu.
Etrafına baktı, yoktu kimse
Birden üzerine düştü tavan.
Acı çığılığı inletti bütün sokakları.

Tam o anda Malatya 'da
Bir çekirdek aile,
Rahat bir uykunun derinliklerindeydiler.
Aniden oldu büyük bir deprem.
Dışarı çıkmaya çalıştılar can havliyle,
Ama nafıleydi, bir can daha enkazın altındaydı.

Enkazın altında binlerce can,
Bekliyorlar kurtarılmayı umutla.
Dışarıda aileler perişan.
Soğukta, açlıkla mücadelede
Tek yürek oldu tüm ülke.

BİR NİNJANIN GÜNLÜĞÜ

NİSA ÖZEL

1.BÖLÜM

Merhaba ben Defne, 21 yaşındayım. Ninja Land adlı bir şehirde üvey ailemle birlikte bir sitede oturuyoruz. Annemin adı Elif , babamın adı ise Efe. Şimdi size şehrimizden bahsedeyim. Şehrimiz Japonya’da küçük bir yerdir. Şehrimiz ikide bir kötülerin baskınına uğruyor fakat en yüksek dağda yaşayan ninjalar bizi koruyor. Ninjalar : Kaan , Nazlı , Umut , Emre , Yiğit ve Bora. Kaan ile Nazlı kardeşler. Kaan: ateş , Nazlı : su , Umut: toprak (favorim) , Emre : yıldırım , Yiğit ise buz elementi ustasıdır. Bora ise yeşil ninja olarak su hariç bütün elementlere sahiptir.

Kaan’ın kırmızı , Nazlı’nın lacivert , Umut’un siyah , Emre’nin mavi , Yiğit’in beyaz , Bora’nın ise yeşil renk simgesidir. Su ve hava hariç bütün elementleri bildiğim kadarıyla “İlk Spinjitsu Ustası” kontrol ediyordu. Fakat su ve havayı “Denizin Efendisi” adlı bir varlık kontrol ediyor. Bora en küçük , Umut ise en büyükleri. Umut benim favorim çünkü o cesur, koruyucu ve zeki. Az daha Oniler tarafından öldürülüyordu. Ama kurtuldu.

Sana anlatacağım çok şey var. İlk Diyarda Oniler ve Ejderhalar vardı. Bu iki diyarın tam ortasında doğan İlk spinjitsu ustası Oniler ve Ejderhalar arasında bir savaş başladı. İlk spinjitsu ustası’nın güçleri vardı ve bu güçleri dünyayı yerle bir edebilirdi. Bu çatışmadan kaçıp kendine yeni bir yer kurdu: Ninja Land. Ve iki çocuğu oldu. Adları Ali ile Ahmet’ti. Ali, ninjaların senseidir. Ahmet ise Bora’nın babasıdır. Kötülerin kötüsü Ahmet , Ninja Land’e en çok gelen kötüydü. Ama sonra oğlu için kendini feda etti ...

2.BÖLÜM

Buna inanamayacaksınız ! Ninjaların yanında kaldım. Olayı kısaca özetleyeyim : Ben sitede bir bankta otururken bir piramitin lav püskürttüğünü gördüm ve manastıra doğru koşup ninjalara haber verdim. Umut başımı okşayarak beni sakinleştirdi. Çünkü evimiz piramite en yakın olan taraftaydı. Nazlı beni içeriye götürdü. Ninjalar ise lavı durdurmaya gitmişlerdi. “Daha iyi misin?” diye sordu Nazlı. “Evet.” dedim. “Sen neden ninjalarla birlikte gitmedin?” dedim. “Gücümü tam kullanamadığım için.” dedi. O sırada senseileri içeriye girdi ve Nazlı’nın çıkmasını istedi. “Puedes endenderme?”(İspanyolca:Beni anlayabiliyor musun?) dedi. “Si maestro sensei.”(İspanyolca:Evet usta sensei.) dedim. “Voce consugue me entender?”(Portekizce:Beni anlayabiliyor musun?) dedi tekrardan.

“Sim mestre.”(Portekizce:Evet Usta.) dedim. “Dillerde ninjalardan daha iyisin.” “Teşekkürler Usta!”. “İstersen burada Ninjalara dil öğretebilirsin. Bunun karşılığında da san spinjitsu öğretip seni ninja yapabilirler. Eğer güzel bir performans sergilersen seni de aralarına alabilirler.” dedi. “TABİİ Kİ ÖĞRETİRİM!” dedim sevinç içinde. Dışarı çıkıp Nazlı’yı buldum ve durumu ona anlattım. Ninjalar gelene kadar Nazlı’ya İspanyolca çalıştırdım. Ninjalar geldiklerinde yorgunlardı. Ben ise o gün Ninjaların yanında kaldım. Çok mutluydum , ÇOK!

3.BÖLÜM

Bugün uyandığımızda herkes (ben hariç) sarhoş gibiydi. Ben erkenden uyanıp kahvaltı hazırladım. Kahvaltı yaparken ninjalara da İspanyolca öğretiyordum. Kahvaltımız bitince herkes ninja kıyafetini giydi. Kaan, bana doğru yöneldi ve bana mor bir Ninja kıyafeti uzattı. “Bu da sana bir hediyemiz olsun.” dedi ela gözleriyle. “Teşekkürler.” diyip boş bir odaya gidip Kaan’ın bana verdiği kıyafeti giydim.

Birden kapı çaldı. “Girebilir miyim?” Bu Umut’un sesiydi. “Evet, tabii.” dedim kısık bir sesle. İçeri girdi. Siyah ona çok yakışıyordu. Benimle aynı şeyi düşünmüşçesine “Mor sana çok yakışmış.” dedi. “Teşekkürler.” dedim. “Benimle gel.” dedi ve kapıya yöneldi. Bende arkasından gittim. Herkes dışarıdaydı. “Senin çalıştırıcın aramızdan biri olacak. Kimi seçeceksin?” diye sordu Umut. O mavi gözler bana şefkatle bakıyordu. “Ben seni seçerdim Umut.” dedim. Umut bana gülümsedi. Sevdiğim ninjanın öğretmenim (senseim) olacağını hiç düşünmemiştim.

Herkes sessizce bana bakıyordu. Acaba başka birini mi seçmeliydim? Hata mı yapmıştım? Ustanın bize bağırmasıyla sessizlik bozuldu. Herkes hızlı bir şekilde manastırın içine yöneldi. Odaya girdiğimde usta benim çıkmamı istedi. Yaklaşık yarım saat bekledikten sonra kapı açıldı. “Ne oldu?” diye sordum hemen. “Sen gerçekten de mor ninjasın!” dedi Emre ile Yiğit şaşkınlık içinde. “Nasıl ? Bu imkansız ! I don’t believe to you! (İngilizce: Sana inanmıyorum!) “Affedersiniz ! Kendimi bir konuya kaptırınca İngilizce konuşmaya başlıyorum.” Kahkahalar başladı ama bitmedi.

4.BÖLÜM

“Olamaz! Anneler beni merak etmiştir.” “Arkadaşlarına kanıt. ” dedi Umut bana bir kağıt uzatarak. Kağıtta her bir ninjanın imzası vardı. “Teşekkürler.” deyip çabucakevime döndüm. Aileme ve arkadaşlarıma imzaları gösterdim. Çok şaşırdılar. Birden ninjaların benim mor ninja olduğumu söyledikleri aklıma geldi. Acaba gerçekten bir ninja mıydım? Çok merak ediyordum. Gece bunu düşünerek uyudum. Kendime söz verdim: Yarın manastıra gidip bir daha da dönmek.

5.BÖLÜM

Sabah kimse uyanmadan eşyalarımı toplayıp manastıra gittim. Ninjalar beni karşılarında görünce çok şaşırdılar. Hemen odaya kuruldu ve alıştırılmaya başladım. Umut hem beni güldürüyor hem de ciddileştiriyordu. Arada bir mola veriyorduk. İşte onlardan birinde Umut’a sordum: “Ben neden mor ninjayım? Neden gri, pembe, lila, kahverengi ya da sarı değilim?” “Bilmem ki.” dedi Umut.

Aklıma bir şey gelmişti. “Bir dakika. Nazlı mavi , Kaan ise kırmızı ya . İşte mavi ile kırmızı birleşince hangi renk oluşur?” “MOR!” . Hemen diğer Ninjaların yanına koşup bu teoriyi anlattık. Kaan ve Nazlı bana şaşkın bir ifadeyle bakıyordu. “Defne , arkanı dönebilir misin?” diye sordu Kaan. Arkamı döndüm. Kaan gelip saçımı kaldırdı ve enseme baktı. “Bu o!” diye bağırdı. Ensemde küçüklükten kalma bir yara vardı. Galiba ondan anlamışlardı. Küçüklüğümü hatırlamıyordum. Galiba gerçek ailem onlardı. “Bu nasıl olur!” diye bağırdı

Nazlı. “Annem ile babam onun bir kaza sonucu öldüğünü söylemişti.” “Evet.” dedi Kaan. Nazlı sakin bir şekilde bana doğru geldi ve şöyle dedi “Benim ablam...” “Benim de kardeşim...” “OLUR MUSUN?” diye bağırdılar aynı anda. “Evet!” dedim sevinç içinde. Üçümüz birbirimize sarıldık. O gün herkes çok yorulmuştu. Herkes erkenden yattı. Ben ise bu satırları gece vakti yazıyorum. Bu günlük bu kadar.

6.BÖLÜM

İşte şimdi macera başlıyor . Gerçek bir Ninja olacağım. Diğer ninjalar macera aramaya gidiyorlarmış. Beni de yanlarında istediler. Belki gücümü ortaya çıkarırım diye. OLEY! Galiba gideceğimiz yer Kore imiş. Hep Kore’ye gitmek istemişimdir. Oraya otomatik bir cip ile gidecekmışız. Ama o kadar büyük ki! Tam 8 kişilik bir odası var. Herkesin yatağının rengi temsil ettiği renk ile aynıydı. Bir durum olursa diye nöbet tutuyorduk. Benim sıram geldiğinde Umut da yanımda olacaktı . Çünkü eğer bir kötü saldırırsa kendimi koruyacak güçlerim olmayacaktı.

Birlikte kontrol odalarında oturuyorduk. O bana spinjitsu hakkında bilgi veriyordu. Bir an bir şey aklıma takıldı. “ Ne oldu Defne?” diye sordu. “Sana bir şey soracağım.” “Tabii sorabilirsin.” dedi tatlı sesiyle. “Şimdi ben mor ninjayım. Güçlerim ortaya çıktığı zaman kötülerle dövüşeceğim değil mi?” “Evet.” dedi Umut meraklanmış gözleriyle bana bakarak. “Pe...peki ya güçlerim ortaya çıkmazsa. Kötülere karşı yenilirim , Ninja Land bana güvenini yitirir ve ...” “Hayır Defne. Böyle düşünme. Ninja Land hiçbir zaman sana güvenini yitirmeyecek ve içindeki gücü bulacaksın. Buna inanıyorum.” dedi Umut elimi zafer işareti gibi yukarı kaldırarak. O anda içim ferahladı.

Umut’un elimi kaldırdığında komik bir yüz ifadesi yapmıştı. Gülmeye başladım. O da ben de gülmeye başladık. Diğerleri sesimizi duymuş ve uyanmış olmalı ki kapı arasından bizi izliyorlardı. Umut ile aynı anda bunu fark ettik. Umut yavaşça kapıya doğru yöneldi ve kapıyı açtı. Açtığı anda “Ninja Taşları” üstüne düştü. Yine gülmeye başladım. Herkesin komiğine giden olay şu sesle son buldu: Varış noktasına ulaştınız.

“ Ne çabuk.” dedi Kaan.

“Evet , burası çok büyük ve çok güzel.” dedim Nazlı’yla aynı anda. Cipten inip etrafi gezindik. Sadece Nazlı ile ben Korece biliyorduk. O yüzden diğerleri yanımdan ayrılmadılar. Kiraladığımız eve gittik. Eşyalarımı yerleştirdikten sonra yürüyüşe çıktık. Her yer çok güzeldi. Küçük dükkanlar tatlı bir biçimde süslenmiş , satış yapıyordu. Birden kocaman bir bina gördük. Binanın üstünde kocaman harflerle “YG” yazıyordu. “Bu ne binası?” diye sordu Emre. “K-Pop adı verilen Kore kız veya erkek gruplarını bazı şirketler yönetiyor. Bu da onlardan biri.” diye cevapladım.

O anda biri omzuma dokundu. Arkamı döndüm. Takım elbiseli şık bir adamdı. “Affedersiniz, bir şey mi oldu?” dedim. “Size bir soru soracaktım.” dedi kalın sesiyle. “Tabii.” dedim. “Buraya katılmak için mi geldiniz?”. “Hayır. Sadece arkadaşlarıma buranın neresi olduğunu anlatıyordum.” dedim. “Ama fiziğiniz çok uygun” diyerek beni katılmaya zorluyordu. “Hayır!” dedikçe daha da zorluyordu. Ta ki o olana kadar... Birden her yer mor olmaya

başladı. Evet oluyordu, yapıyordum! YG binasını tek hamlede tuzla buz ettim. Hemen kaçmamız gerekiyordu. Yoksa kötülükten polise yakalanacaktık. Evimize gidip toparlandık ve cipe atladık. Japonya'ya geri döndük. Çabucak yerleşip haberleri açtık. Evet, kabusumuz gerçek olmuştu! Kore'de kötü olarak anılıyor ve aranıyorduk. Hepsi benim suçum.

Bula bula o zamanı buldum. Sizin adınızı da kötüye çıkardım. Çok ama çok üzgünüm, dedim ağlamaklı bir sesle. Umut gelip yanıma oturdu ve bana sarıldı. İçime bir rahatlık gelmişti. Umut : “Bizim için önemli olan senin gücünü ortaya çıkarman.” dedi. Bu doğrudu. O anda Pelin (Ninjalara yardımcı) koşarak yanımıza geldi. Çok endişeli gözüküyordu. “Ne oldu Pelin?” diye sordu Yiğit. “Polisler geldi!” dedi Pelin. “Hem de iki yüz veya üç yüz kadar!”

Koşabildiğimiz kadar koştuğundan sonra manastırın arkasındaki kayalara saklandık. Çok fazlaydılar. O anda Kaan'ın aklına bir fikir geldi: “Herkes ejderhasını çıkarabiliyor değil mi?” diye sordu. Sadece Pelin ve ben hiçbir şey dememiştik. “O zaman Defne'yi Umut , Pelin'i ise Yiğit alsın.” dedi Emre. Herkes buna uydu. Ama keşke yapmasaydık. Çünkü polisler bizi fark ettiler ve ateş açmaya başladılar. O anda bir tanesi Umut'un koluna isabet etti. “Umuuuuu!” diye bağırdım. “Ejderhası yok oluyor, Defne! Ejderhanı çıkarman gerek , odaklan Defne. Sana güveniyoruz! Ejderhamı çıkarmak zorundaydım. Yoksa ikimiz de bu yükseklikten düşüp ölebilirdik. Kendime inancım sonsuzdu , yapabiliyordum! Ve başardım da! Mor , kocaman bir ejderhanın üstünde , polislerden uzaklaşarak havada süzülüyorduk. Hemen ninja kıyafetimin maskesini çıkarıp Umut'un koluna bağladım. Onların bana bahsetmediği sözde “gizli yer”e vardığımızda maske kan içindeydi.

Pelin bir koşu ilk yardım malzemelerini getirip ilk müdahaleyi yaptı. “Çok ciddi bir yara değil.” dedi Pelin. “Sadece o kolunu bir iki hafta kullanmayacak.” “O zaman ninjalıkta yapamayacak.” dedim suçlu bir ifadeyle. Umut “Üzülme, bu senin hatan değildi.” dedi. “ Hem eğer kendi ejderhanı çıkarmasaydın biz...öh öhö...” “Daha fazla konuşma , bu seni yoruyor. İyice dinlenmen lazım. ” dedim. Eliyle ‘tamam’ işareti yaptı. Herkes kendine hazırlanan yatağa yattı. Herkes mışıl mışıl uyurken ben ise bu satırları yazıyorum. Evet farkındayım. Bu bölüm çok uzun oldu ama anlatmaya değer. Umarım biraz da olsa eğlenmişsinizdir. Bir sonraki bölümde görüşürüz Sevgili Defter!

7.BÖLÜM

Bugün “Ateş Elementi” günü. Bu yüzden Kaan ile birlikte alıştırmalar yaptık. Eleştiri gibi olmasın ama Kaan bana biraz itici geliyor. Ama Nazlı ve benim yanımda demirden pamuğa dönüyor. Özellikle Umut ve Bora'yı korumaya çalışıyor. Çünkü Kaan ilk gruba katıldığında Umut ona çok yardım etmiş , sıcak davranmış. Bora ise gruba katıldığında Kaan ona yardım etmiş. Neyse... İki gündür sığınmakta saklanıyoruz. Ne olur ne olmaz. En azından ateş elementi bana kolay geliyor. Kaan'ın ve Nazlı'nın kardeşi olduğum için o elementler bana kolay geliyor. Söylediğim gibi. Kaan bana itici geliyor ama ders yaparken o ela gözleriyle çok şirin oluyor.

Ders bitmişti. Herkes bir şeyler atıştırmak için ana salonda toplanmıştı. Birlikte sohbet ederken bir anda herkesin konuşması durdu. “Bu sesi duydunuz mu?” dedi Yiğit. Duyduğumuz sesler şöyleydi: “Seslerini duydum!” , “Yakında olmaları!” , “Her yeri arayın!” Pelinin “Arkadaki gizli çıkıştan kaçabiliriz.” dediğini duyan biz ninjalar yine kaçmaya başladık. Yiğit, Pelin’i aldı. Ben ise artık kendi ejderhamı çıkarabildiğim için kimsenin yanına binmedim. Polisler bizim olduğumuz yere gelene kadar çok uzaklaşmıştık. “Şimdi nereye gideceğiz?” diye sordu Emre. “Ninjaland’a gidersek saklanacak yerimiz çok olur dedi Bora. “Ama oraya gidersek Ninjaland’dakiler bizi koruma altına almayabilirler. Kore’de olan olaydan bütün Dünya’nın haberi olduğu için onların da haberi olmaması imkansız. Artık onları korumayacağımızı sanıyorlar.” dedim.

“Peki biz nerede kalacağız?” diye sordu Umut. Biraz kafa yorduktan sonra aklıma bir fikir geldi. “Neden başka bir ülkeyi ziyarete gitmiyoruz?” dedim. “Hangi ülkeye gideceğiz ki?” diye sordu Nazlı. “İngiltere diye düşündüm. Çünkü orada iki tane liseden arkadaşım var: Selin ve Aslı. Onlar beni asla satmazlar. En yakın dostlarımdır onlar. Onlara güvenebiliriz.” dedim. “Aranızda İngilizce bilmeyen yok değil mi?” diye sordum. “YOK!” diye bağırdılar aynı anda. Ama o kadar komik ve tiz bir sesle söylemişlerdi ki bunu kahkahalara boğulmamak elde değildi. Bu sırada en öne ben geçerek İngiltere’ye doğru süzölmeye başladık. İçimde kötü bir his vardı.

8.BÖLÜM:

-Off ! Geldik mi?

-Çok az kaldı.

-İki gündür uçuyoruz.

- Abartma Umut!

-İyi ya...

2 Saat Sonra:

“Artık geldik değil mi?” diye sordu Umut yeniden. “Evet arkadaşlar. Karşınızda İngiltere!” diye bağırdım. “Ohh ! Hiç bitmeyecek sanmıştım.” dedi Emre. “Peki Aslı ve Selin bizim geleceğimizi biliyorlar mı?” diye sordu Pelin. “Tabii ki de , siz sohbet ederken ben ise o arada onları aradım.” dedim. “Peki, Kore’de olan her şeyi anlattın mı?” diye sordu Bora. “Anlatmış ... Anlatmış, anlatmış. Ben bu sestem anlarım.” dedi Kaan ve gülmeye başladı. “Neyse yaa! Hazırlanın gelmek üzereyiz.” dedim.

2 Dakika Sonra:

“Tak tak tak” “Kim o?” “Benim Defne.” Kapı açıldı. Selin koşarak merdivenlerden indi. “Gelmişler!” Selin, Aslı’ya göre daha tatlı , şirin ve duygusaldır. Aksine Aslı havalı ve soğukkanlı bir tip. Nasıl anlaştıklarını kimse şu ana kadar çözemedi. Neyse , onları o kadar özlemiştim ki Aslı’yı görür görmez sarıldım. Selin yanımıza geldi ve “Bana yok mu?” dedi. Ona da sarıldım. “Bak yalan söylemiyormuşum çok kıskançsın.” dedi Aslı gülerek. “Hey!” diye bağırdı Selin. Beni ve ninjaları o anda bir gülme tuttu. “Hadi içeri geçelim.” dedi Aslı. İçeri geçtik. Çok büyük bir evdi. Salonu bile manastırın bahçesi kadardı. Aslı ve Selin’e ninjaları tanıtmaya başladım. Tanışma seansı bitmişti. “Bir

şeyler içmek ister misiniz?” diye sordu Selin. Umut hariç herkes bir içecek istemişti. Fakat Umut’un sesi soluğu çıkmıyordu. “Bir şey mi oldu Umut?” diye sordum. “Şey... Sadece...” “Umut eğer bir şey olduysa bana anlatabilirsin.” diyip yanına oturdum. “Peki... Benim babamın yaşadığını herkes biliyor. Fakat annemle ilgili hiçbir şey bilmiyorlar. Aslında benim yıllar önce ben 7 yaşındayken ölümcül bir hastalıktan dolayı öldü.” dedi titrek bir sesle. “Çok üzüldüm Umut. Fakat bunun aklına gelme sebebini anlamadım.” dedim üzgün bir ses tonuyla. “Annemin adı da Selin’di.” Selin içecekleri dağıtırken bunu duydu. “Eğer seni üzdüysem çok özür dilerim.” dedi Selin. “Hayır, bu senin suçun değil. Neyse bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum.” dedi Umut. Selin ona bir bardak su getirdi ve konuşmaya başladı: “Defne şu Kore’de olan olayı düzgün ve ayrıntılı bir şekilde bir daha anlatır mısın?” “Tabii.” dedim ve anlatmaya başladım. Anlatmayı bitirdikten sonra ekledim: “Bunu bilerek yapmadığımı ve sadece kendimi korumak istediğimi onlara anlatmamız gerekiyor fakat bizi dinleyeceklerini pek sanmıyorum.” “Bence seni yakalamak istemelerinin sebebi gücünden korkan insanları görüp onlara zarar vereceğini düşünerek insanları koruma altına almak istemeleri.”

“Bana bu gücü vereni umarım hayal kırıklığına uğratmam.” diye geçirdim içimden. “Bir şey mi oldu Defne?” diye sordu Aslı sessizliği görünce. “Hayır!” diye cevap verdim aceleyle. “Defne’de bir şeyler var. Ama bunu açık etmek istemiyor galiba.” dedi Emre Yiğit’in kulağına fısıldayarak. Fakat gücümle onları duyabildiğimi bilmiyorlardı. “Bekleyin, birileri geliyor!” dedi Selin hafif bir sesle. “Defne, evin önüne topraktan duvar örebilir misin?” diye sordu Umut. “Hayır, daha toprak gücünü kontrol edemiyorum. Hem bana niye soruyorsun? Asıl toprak ustası sensin.” “Sadece sinirlendiğimde yapabiliyorum fakat sonra kontrol edemiyorum.” dedi Umut. “Peki görünmezlik gücünü kullanabiliyor musun?” diye sordu Aslı. “Hem kendim görünmez olabiliyorum hem de başkalarını görünmez yapabiliyorum.” dedim. “Ne bekliyoruz?” dedi Bora. “İlk önce yukarı çıkalım. Eğer evi gezmek isterlerse Aslı bize işaret gönderecek ve ben de bu işaretle sekizimizi görünmez yapacağım. İşaret ise şu olacak: “Eve girmek istiyoruz.” dediklerinde Aslı, tatlı bir şekilde ama yüksek bir sesle “Tabii ki de!” diyecek.

Böylece plan kurulmuş oldu. “Hadi çabuk, geldiler!” dedi Selin. Biz hemen yukarı çıktık. O sırada Aslı kapıyı açtı. Polislerle bir müddet konuştuğundan sonra tahmin ettiğim gibi evi gezmek istediler. Aslı plandaki gibi “Tabii ki de!” diyerek bize işaret gönderdi. “Sakın sesinizi çıkartmayın!” dedim ve sekizimizi de görünmez yaptım. Birlikte bir yatak odasına girdik. İlk bizim olduğumuz odaya girdiler ama görünmez olduğumuz için bizi görmediler. Polisler bütün evi taradıktan sonra gittiler. Ben ise polisler gittiği anda görünmezliği devre dışı bıraktım. Başım çok kötü ağrıyor ve dönüyordu. “İyi misin Defne?” diye sordu Umut başımı tuttuğumu görünce. “Biraz başım döndü sadece.” dedim hala başımı tutarken. Yatak odasındaki küçük bir koltuğa oturdum. Herkes başımda toplanmıştı. “Neden herkes başımda toplandı ya?” diye bağırdım. Kendimi kaybettiğimi 2 dakika sonra anladım. “Bana ne oluyor?” diye mırıldandım kendi kendime. “Defne ,sen iyi değilsin. Hadi gel aşağı inelim.” dedi Kaan. “Evet, Kaan haklı Defne. Aşağı inip bize ne olduğunu anlatır mısın?” dedi Nazlı. İstemeyerek de olsa aşağı indim. Herkes bir yere oturdu. “Defne, ne olduğunu anlatacak mısın?” dedi Umut. “Sadece başım ağrıyor . Neden bunu büyütüyorsunuz ?” diye bağırdım. Umut gelip yanıma oturdu ve elimi tuttu. “Gücünü fazla kullandığın için mi başın ağrıyor?” diye sordu. “Bu seni ilgilendirmez!” dedim kızgın bir ifadeyle.

“Gözlerine bakın.” dedi Kaan. “Mor mu , onun gözleri yeşil değil miydi?” dedi Emre. “Gücü onu esir almış.” dedi Bora. Bunları duyan Umut ayağa kalktı ve kolumdan tutup beni az önce

saklandığımız yatak odasına götürdü. Kapıyı kapattı ve “Sakin kalmaya çalış Defne.” dedi. “Ne yapacaksın , sakın kalmazsam bana ne yapacaksın söylesene !” diye bağırdım.

Umut kapıyı kapatmış, yanıma geliyordu. Onu omuzlarından iterek yere düşürdüm. “Ne istiyorsun benden?” diye bağırdım yeniden. Umut ayağa kalktı ve belimden tuttu. “Sadece eski Defne’yi geri istiyorum.” dedi. Yüzü bana o kadar yakındı ki çok utandım. O anda gözlerim geri yeşile dönmüş olacak ki “Bak hemen nasıl oluyor istediğim.” dedi Umut. Başımı yan tarafa çevirdim. “Lütfen beni bırakır mısınız?” dedim.

“Hayır.” dedi Umut ve gülmeye başladı. “Sana yapacağımı biliyorum.” diye geçirdim içimden. “Peki, o zaman başını sol tarafa çevir.” dedim. “Neden?” dedi Umut. “Görürsün.” dedim gülerek. Başımı sola çevirdi. Kulağına doğru yaklaştım ve fısıldadım. “Çok ama çok sinir bozucusun!” dedim. “Hey!” dedi. “Tamam ama lütfen beni bırak!” dedim başımı aşağı eğerek. Sonra yalandan ağlamaya başladım.

O kadar iyi rol yapmıştım ki Umut gerçekten ağladığımı sanmıştı. Hemen beni bıraktı. Ben ise hemen gözümdeki sahte yaşları silmeye başladım. “Özür dilerim.” dedi Umut. “Hemen de kaniyorsun her şeye.” dedim kapıya koşarken. Gülerек aşağı indim. Umut ise arkamdan bana sesleniyordu: “Ben de seni böyle kandıracağım haberin olsun!”

Bu konuşmayı duymazdan gelip Selin’e seslendim: “Selin, bugün ne yemek yapıyoruz balım?”(Yakın arkadaş olduğumuz için birbirimize ‘balım’ diye sesleniriz.) dedim neşeyle. Selin benim mutlu olduğumu görünce o da mutlu oldu. “Hadi , patates kızartalım!” dedi Selin. “Haydi ‘potato’ kızartalım!” dedim mutfağa koşarak. O sırada Umut merdivenlerden iniyordu. Gidip diğer ninjaların yanına oturdu. Ben ise bir yandan patatesi doğruyor bir yandan da onları dinliyordum.

Konuşmaları şöyleydi: “Onu nasıl mutlu etmeyi başardın?” diye sordu Kaan. “Rol yaptı.” dedi Umut. “Nasıl yani?” diye sordu Yiğit. Umut olayı anlatırken Nazlı, Aslı, Selin ve ben patatesi kızartmış masayı hazırlıyorduk. “Sakin bu yüzden kardeşimi üzeyim deme!” dedi Kaan. “Asla!” dedi Umut. “Evet. Haydi beyler yemek hazır!” dedim mutfaktan seslenerek. Masaya hep birlikte oturduk ve patates kızartmasını afiyetle yedik. Yemek bitmiş, akşam olmuştu. “Film mi izlesek?” diye sordu Yiğit. “Evet!” diye bağırdım. “Hadi o zaman seçelim filmimizi.” dedi Aslı kumandayı eline alırken. Yaklaşık 10 dakika boyunca ‘Hangi filmi izlesek?’ tartışması oldu. Sonunda benim söylediğim ‘Rüyada Görürsün’ Türk filmi izlemeye karar verdik. Filmin ortalarında uykum gelmeye başlamıştı. Bu yüzden kafamı Umut’un omzuna koydum. Bir an bana baktı ve gülümsedi. Sonra filmi izlemeye devam etti. Ben ise 2 dakika sonra uyuyakalmışım. Uyandığımda bir yatak odasında yatıyordum. Başımı kaldırdım. Umut karşımdaki koltukta uyuyakalmıştı. Gülümsedim. Bana bu kadar önem vermesi hoşuma gidiyordu. Saat on ikiyi yirmi beş geçiyordu. Kimse uyanmamıştı daha. Belli ki herkes çok yorgundu. Yataktan kalkıp banyoya ilerledim. Banyodan çıktığımda Umut uyanmış, üstünü bile değiştirmişti. Banyoya doğru ilerledi ve “Üstünü giydiğin zaman banyo kapısından söylersin ona göre çıkarım.” dedi. “Tamam.” dedim. Banyoya girdi. Ben ise üstümü değiştirdim. Üstümde siyah bir sweat, altımda ise yine siyah bir eşofman vardı. Evet, biliyorum. Simsiyah oldum. Ama ne yapabilirim ki? Siyahı çok seviyorum. Banyodan ses geldi: “Çıkabilir miyim?” . “Evet.” dedim. Banyodan çıktı. “Defne ne bu hal!” dedi Umut. “Ne olmuş?” dedim ellerimi birleştirerek. “Akşam dışarı çıksak görmeyip, unutup gideriz seni valla.” dedi gülerек. “Öyle mi?” dedim sinirli bir sesle. Umut bunu fark etti ki kaçmaya başladı. “İmdat! Öcü geliyor.” diye bağırdı. Ben ise “Sen bana nasıl ‘öcü’ dersin

'havuç'!" diye bağırdım çünkü Umut ise tamamen turuncu giymişti (Umut'un iki rengi var: siyah ve turuncu). Bunu duydu ve koltuğa doğru ilerledi ve eline bir yastık aldı. Ben ise yastığı hava gücümle kendime çektim. İşte iki saatlik yastık savaşı burada başlamış oldu.

2 Saat Sonra:

“Al sana!” “Şimdi sana gününü göstereceğim!” “Gel buraya!” “Annecim!” ... “Ne oluyor burada ya!” diye bağırdı Kaan. “İki saattir ne yapıyorsunuz siz burada?” diye sordu Kaan. Tam cevap vereceken Pelin araya girdi : “Cidden ya! İki saattir hem insanı uyutmuyorsunuz hem de meraklandırıyorsunuz!” dedi. “Tamam, özür dileriz Pelin Abla!” dedik Umut'la aynı anda gülerek. “Hey!” diye bağırdı Pelin. “Tamam özür dileriz.” dedik tekrardan.

“ Birlikte mutfağa gittik ve kahvaltıyı hazırlamaya başladık. Bir anda Umut durdu. “Ne oldu Umut?” diye sordum bir yandan salatalığı keserken. “Ben neyi unuttum ki acaba?” diye mırıldandı kendi kendine. “Ne dedin?” dedim. “Hatırladım! Bandanamı unuttum. Umut sen dur burada ben alırım.” dedim ve merdivene doğru ilerledim. Odaya girip bandanayı aldım. Tam odadan çıkacaktım ki dolap kapağının arasından sızan bir ışık gördüm. Kapağı açtım. Çubuğa bağlanmış bir parşomenden çıkıyordu bu ışık. Çubuğu elime aldım. Bu sefer ise mor ışık çıkmaya başladı. Bir elimde bandana bir elimde ise parşomenli çubukla aşağı indim. “Umut, bu nedir?” diye sordum bandanayı verirken. Umut hemen çubuğu çekip elimden aldı. Bu sefer ise turuncu ışık çıkmaya başladı parşomenden. “Niye bana sormadan bunu eline alıyorsun!” diye bağırdı bana. Ama o kadar yüksek sesliydi ki evdeki herkes merdivenin yukarısında toplanmıştı. “Sakin olur musun Umut. Bilmiyordum, özür dilerim.” dedim elini tutarken. Elimi çekip beni yere fırlattı ve kafam duvara çarptı. Kaan hemen aşağı atladı ve ateş gücüyle beni korumaya çalıştı ama nafile. Parşomen çok güçlüydü. Kalkıp abimin kolundan tuttum ve arkaya ittim. “Kendini parşomenle güçlü olduğunu mu sanıyorsun?” dedim sinirli bir sesle.

Herkes aksiyon filmi izlercesine gözlerini açmış bir bana bir Umut'a bakıyorlardı. Gözlerimi kapattım. “Ne oldu korktun mu?” dedi Umut alaylı bir sesle. Gözlerimi açtım. Gözlerim mordu. Ama bu sefer çok parlak bir mordu. Elimden mor bir alev çıkıyordu. Umut bir anda geri çekilmeye başladı. “Hemen bana o çubuğu ver. Hemen!” dedim bağırarak. İstemeyerek de olsa bana çubuğu verdi. Gözlerim geri yeşile döndü. Hemen parşomeni Kaan'ın odasına koydum. “Kaan, parşomeni senin odana koydum.” dedim. “Tamam. Ama şimdi beni yalnız bırak. Çünkü biriyle bir şey halletmem gerek.” dedi Umut'a bakarak...

Umut ise başını öne eğmişti. “Sen burada bekle. Ben halledeceğim.” dedim ve Umut'un yanına gittim. Kafasını daha da öne eğdi. Diğerleri hemen anlamasın diye İngilizce bir şeyler söylemeye başladım. "I forgive you. I know you didn't do this on purpose. That scroll has taken over you. You're not responsible for any of this. Know that, okay? Even if you think the other ninjas won't talk to you after what you did to me. That's wrong. I'll tell them everything and tell them it was a mistake, ok? Now raise your head and answer, earth ninja. You will always stand tall in the face of the oppressors and injustices of the world! You will make your mother proud! You will be one with the earth! You will be the strongest ninja!" dedim. ("Seni affediyorum. Bunu bilerek yapmadığımı biliyorum. O parşömen seni ele geçirdi. Bunların hiçbirinden sen sorumlu değilsin. Bunu bil, tamam mı? Bana yaptıklarından sonra diğer ninjaların seninle konuşmayacağını düşünsen bile. Bu yanlış, onlara her şeyi anlatacağım ve bunun bir hata olduğunu söyleyeceğim. Tamam mı? Şimdi başını kaldır ve cevap ver, toprak ninja. Dünyadaki zalimlerin ve adaletsizlerin karşısında her zaman dimdik ayakta kalacaksın!

Anneni gururlandıracaksın! Toprakla bir olacaksın! En güçlü ninja olacaksın!") "I'll be the strongest ninja!" diye bağırdı bana sarılarak. ("Güçlü bir ninja olacağım!") Gülümsedim.

Gece asla uyuyamadım. Birden aklıma bir şey geldi. Parşomenin üzerinde '**Yasaklı Spinjitsu Parşömeni**' yazıyordu. Yasaklı olmasının sebebi acaba Umut'a yaptıkları mıydı? Aklımda binlerce soru vardı. Kalktım ve ışığı açtım. Yaklaşık iki saat boyunca kitap okudum. En son saate baktığımda saat gecenin üçüydü...

9. BÖLÜM:

"Defne uyan polisler geldi!" diye yankılandı Kaan'ın sesi kulağımda. Aniden kalktığımdan olmalı ki başım dönmeye başladı. Herkes benim odamdaydı ve polislere karşı savaşıyorlardı. "Defne hemen gücünü kullan!" diye bağırdı Bora. Polislerden biri silahını çıkarttı. "Dikkat edin!" diye bağırdı Emre. Polis tetiğe bastı. Eğer iki seçim arasında diğerini seçseydim... Umut ölmüştü. Saniyelerle yarışırken hemen Umut'un önüne geçtim. "Defne!" diye bağırdı Kaan. Şansım olacak ki kalbimin altından vurulmuştum. "Benim öleceğimi sanandınız değil mi? Ama benden kolay kolay kurtulamazsınız!" dedim elime 'Yasaklı Parşomen' i ışınlarken. "O çok güçlü." dedi polislerden biri. Ama elinde tuttuğu şey değerli bir şeye benziyor." dedi başkomutanları gibi görünen aç gözlü biri. "Gel ve al o zaman!" dedi gülerek. "Olamaz! Yine kontrolü kaybetti!" dedi Yiğit. Vücudumdan kan akıyordu.

Ama umrumda değildi. Umut hemen beni tuttu ve parşomeni elimden aldı. "Teslim oluyoruz!" dedi Umut. Şaşkınlıkla ona baktım. Bana göz kırptı. Etrafa baktım. Selin ve Aslı burada değildi. İşte o sırada bir planın işlendiğini anladım. Polisin yanına gittim ve bende teslim oldum. O sırada hızla biri geçti arkadan. Polis hemen arkasına baktı sonra kelepçeyi elime bağlamaya devam etti. Bağladıktan sonra polisler doğru döndüm. "Bence arkanıza bakmanız iyi olur." dedim sırtarak. Polisin arkasına bakmasıyla silahla burun buruna gelmesi bir oldu. Bu sefer polisler ellerini yukarı kaldırdı. Çünkü Aslı ve Sıla arkadan hızlı bir şekilde geçmiş ve polislerin silahlarını çalmışlardı. Diğer ninjalar bu plandan etkilenmişcesine bakıyorlardı.

1,5 Saat Sonra:

"Ucuz atlattık." dedim koltukta yatarken. "Artık soruma cevap verebilir misin? Neden benim için kendini feda ettin?" diye sordu. "Sakin bunu sadece sana yaptığımı düşünme!" dedim. "Bunu Kaan için de yapardım Nazlı için de Yiğit için de." dedim. Yavaşça kalkmaya çalıştım. Kaan hemen gelip beni tuttu. "Banyoya gideceğim" dedim. Beni merdivenin yukarisına kadar çıkardı. "Bundan sonrasını ben giderim. Teşekkürler." dedim.

İşimi bitirdikten sonra çıktım ve merdivenlere yöneldim. Kaan beni görür görmez yanıma geldi. "Abi sen nasıl geldin buraya!" dedim şaşkınlıkla. "Kendin inecektin ." 'Yardım edeyim.' dedim dedi Kaan. "Tamam." dedim ve abimin yardımıyla aşağı indim. Koltuğa oturdum. Abim de yanıma oturdu. Bir süre boyunca sohbet ettik. Sonra sıkılmaya başladım. Çünkü Nazlı odada uyuyor, Selin ile Aslı ise alışverişe çıkmıştı. Anlayacağımız sohbetteki tek kız bendim. Bir süre sohbe katılmadım. Kısa bir süre sonra uyku gelmeye başladı. Kafamı Kaan'ın omzuna koydum. Kaan ise gülümseyip saçımı okşamaya başladı. Bir kardeşinin olduğunu daha yeni öğrenmişti. Sadece bana önceden gösteremediği ilgiyi göstermeye çalışıyordu. Bunları düşünerek uyuya kalmışım.

10. BÖLÜM:

“Tutuklayın!” ... “Müebbet hapse karar verilmiştir!”... “Bunların hepsi senin suçun!” “Evet! Sen bunu yapmasaydın biz şu anda hapiste olmayacaktık!” ...

“Benim bir suçum ...” “Defne iyi misin?” . İşte bu ses her şeyin bir rüya olduğunu kanıtlıyordu. Gözlerimi açtığımda Kaan bana bakıyordu. Meğersem omzunda rahat etmediğimi görmüş, bu yüzden dizine koymuştu başımı. Ayağa kalktım. Aniden kalktığımdan dolayı olmalı ki başım dönmeye başladı. Kaan hemen yerinden kalkıp beni tuttu. “Sen iyi misin?” diye sordu. Belli ki meraklanmıştı. “Yok ben iyiyim. Merak etme.” dedim gülerek. Kaan beni tutmayı bıraktı. Ben ise mutfığa yöneldim. Dolaptan bir bardak aldım ve su doldurdum. Suyu içmiş Kaan’ın yanına geri dönüyordum ki aniden başım dönmeye başladı. Yine... Hemen kanepeye tutundum. Kaan beni görünce hemen yanıma geldi ve beni kanepeye oturttu. “Defne bana doğruyu söyle! İyi misin?” dedi Kaan endişeli bir ses tonuyla. Tam ona cevap verecektim ki gözüm kapıya takıldı. “Abi, kaçmamız gerekiyor. Hemen!” diye bağırdım. Bağırma ile kapının tekmeyle açılması bir oldu. Tabii biz kaçana kadar polisler bizi görmüştü. Ben ise yorgun olmama rağmen Kaan’ı ve kendimi kurtarmak adına ikimizi de yatak odama ışınladım. “Herkesi buradan götürmeliyiz! Çok güçlüler ve ...” diye sözümü devam ettirecektim ki Umut sözümü tamamladı: “... ve çok kalabalıklar!” Çabucak herkesi bahçeye ışınladım. İşte kullandığım bu güç beni bitirmişti. Daha diğer ninjaların bir şeyden haberi yoktu. Bahçede olduklarını fark etmemle bayılmam bir oldu. Üzgünüm ama bundan sonra bir şey hatırlamıyorum.

Hatırlayamayacağım Kadar Süre Sonra:

Gözlerimi açtım. Beyaz bir tavan karşıladı beni. Başımı kaldırdım ve etrafa baktım. Yanımda bir hemşire vardı. Serumumu değiştiriyordu. Belli ki hastanedeydim. İş bitince kapıya doğru ilerledi ve “Geçmiş olsun efendim!” dedi. Sesi çok tatlıydı.

Ben bunları düşünürken içeriye iki kişi girdi. Kim olduklarına bakmak istedim ve başımı yukarı kaldırdım. Umut ve Kaan karşımda duruyordu. Benim onları gördüğümü gördüklerinde koşarak yanıma geldiler. “Defne!” diye bağırdılar aynı anda gözyaşları içinde. “Ne oldu bana?” diye sordum kısık bir sesle. Kaan anlatmaya başladı: “Sen bayıldıktan sonra seni tuttuk ve yere koyduk. Umut ve Bora senin o kişiyi bilerek yaralamadığını, aslında o kişinin seni zorlamasının Kore suçlarına aykırı olduğunu anlattılar. Sonunda bize inandılar ve o adamı tutukladılar.” dedi ve üzgün bir ifadeyle başını öne eğdi. “Ne oldu?” dedim merakla. Biraz bekledi ama sonra “O adamın tutuklanmasından 3 yıl geçti.” demez mi? “Ne!” diye bağırdım. “Sen daha yere düşmeden önce seni birkaç kere vurdular. Seni hastaneye getirdiğimizde komada kalman gerektiğini söylediler. Yani şu anda 24 yaşındasın.” dedi Umut.

Daha şaşkınlığımı üstümden atamamıştım ki aniden kapı açıldı. Bunlar Nazlı, Bora, Yiğit, Emre, Aslı ve Selin idi. Nazlı koşarak yanıma geldi. “Abla!” diye bağırdı Nazlı. Hemen ona sarıldım. Ben onları dün görmüş gibiydim fakat onlar beni 3 yıldır görmüyordu. Bu sefer Emre konuşmaya başladı: Bizim de elementlerimizin olduğunu unutupsun herhalde. Hem sen bizim gruba geldiğin gün okuduğumuz parşomende bizim seni koruyacağımız söyleniyordu. Ama tam tersi oldu.” dedi.

“Bakın söz veriyorum, bir daha asla kendimi tehlikeye atmayacağım. Ama eğer konu sizseniz işler değişir.” dedim gözlerimden yaşlar süzülerek. Bunu duyan herkes bana sarıldı. “Tamam ya yeter! Duygusal

anlardan nefret ederim!” dedi Aslı. O sırada bizi bir gülme tutmaz mı? Bu sefer o gözyaşları gülmekten akmişti. Ben geri gelince eski halimize geri dönmüştük. Eski mutlu ninja grubuna...

BİZİM KEDİ

AZRANUR YAZÇIÇEK

Bir varmış bir yokmuş. Masalın yalanı mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan. Bir mahallenin ara sokağında bir sürü kedi yaşarmış. Bu kediler arasında kendi dış görünüşünü sevmeyen bir kedi varmış. Bu sokakta sadece bir iki kedi kalmış. Çünkü bu sokakta olan kedileri insanlar hep sahiplenirlermiş. Ama bizim kediyi kimse sahiplenmiyormuş. Nedeni ise; tüyelerinin renginin karmakarışık olmasıymış. Beyaz,siyah,sarı her renkten varmış. Öbür kediler tek renkli ya da siyah beyazlarmış.

Bir gün bizim kedi çöpün yanında bir ayna bulmuş. Bu aynada ise kendini görmüş.

--Aslında gözlerim çok güzel. Masmavi. Neden beni gözlerimle değil, tüylerimle yargılıyorlar , diye düşünmüş. Sonra ise kaldırımın kenarında yumuşak bir tişört görmüş ve onun üstüne yatmış. Uyanınca bu soruyu çok düşünmüş. Dürüst olmak gerekirse bu soru kafasına çok takılmış. Ama aklından sürekli bu soruyu geçirse bile bir cevap bulamamış.

Aynaya tekrar gitmeye karar vermiş ama ayna çatlarmış. Kedi bu duruma şaşırılmış. Ama kendine bakmayı çok istiyormuş. Bu yüzden aynanın üstüne çıkmış. Ayna çatlak olduğu için patisine cam batmış. Kedinin canı çok acımış. Saatlerce susmadan acısından dolayı miyavlamış.

O mahalleye yeni taşınan Nalan Hanım evine gitmek için bizim kedinin bulunduğu ara sokaktan geçmesi gerekiyormuş. Nalan Hanım ara sokaktan geçerken bizim yaralı kediyi görmüş. Bizim kediyi çok üzölmüş ve onu sahiplenmiş. Nalan Hanım aslında bir veterinermiş. Evinde ise bir sürü kedi varmış.

Tam olarak evinde değilmış. Kedileri doğasından ayırmamak hem de acımasız olan bazı şeylerden korumak için evinin bahçesinde bakıyormuş. Veteriner bizim kediyi ilk önce kliniğine götürmüş ve patisindeki camı çıkarmış. Veteriner kedinin tüyelerini fark etmiş ama diğer insanlar gibi kedinin tüyelerini yadırgamamış ve kedinin tüyelerindeki renk karmaşası doğuştan değilmış. Hepsinin sebebi çamur ve kirlenmesinden dolayıymış.

Veteriner bizim kediyi bir güzel yıkamış. Çamurların ve kirlerin altından sarı ve grinin karışımı tüyler ve masmavi gözlü bir kedi ortaya çıkıvermiş. Nalan Hanım , bizim kediyi alıp evine yani bahçesine götürmüş. Böylece bizim kedinin çok iyi bir sahibi ve bir sürü arkadaşları olmuş.

Artık bizim kedi kafasındaki bütün sorulara cevap bulmuş. Çirkin olan onun tüyleri değilmış, karşıdaki insanların onu tek bir özelliğiyle yargılamalarıymış.

DAĞILAN KÜLLERİM

KAYA KOYUÖZ

Yanarım; bir sigara gibi,
Küllerim dağılır.
Sönerim; çünkü ateşim
Senle olan varlığıma dayanır.

Yanarak kül oldum,
Milletin dert duvarı da oldum.
Çelindi gönlüm,
Çalındı kalbim,
Senle yaşayarak öldüm.

Sen kalbimi çaldın,
İyiki de yaptın.
Senle olduğumu hayal ederken
Güçleniyor hep ateşim,
Güçleniyor hep ateşimden yayılan küllerim.

Senle olduğum vakitler için,
Kısacıkta olsa ömrümü veririm.
Yeter ki senle olayım,
Yeter ki sıcak küllerim ölüme dağılırken senle parıl parıl parlansın.

DELİ Mİ DAHI Mİ?

DERİN YIĞIT

Kimse inanmadı onlara ,
Mantıklı konuşacaklarına,
Herkesi ikna etmeye çalıştılar,
Ancak başaramadılar.

Alanlarında bilgililerdi,
Hep bildiklerini ferman ederlerdi,
Kimse anlamadı onları,
Nedenini kimse bilemedi.

Anlattıkları kendi dönemlerinde anlaşılmadı,
Yüzyıllar sonra değerlendirildi.
Artık herkes hayrandı onlara,
Ancak deli miydiler dahi mi?

DOSTLUK

ELA ALMIRA ÖZDEMİR

Minik bir köyde yaşayan güvercin, tilki, kedi, köpek, keçi, tavuk gibi pek çok hayvandan oluşan bir arkadaş grubu varmış. Bu arkadaşlar birbirlerine çok bağlılarmış; her gün buluşur, güler oynarlarmış. Her zaman birbirlerine yardımcı olurlarmış.

Yine arkadaşların buluşacağı bir gün keçi, tavuğun evine gelmiş. Onu alıp buluşma yerine birlikte gideceklermiş fakat tavuk ortalıklarda görünmüyormuş. Keçi, tavuğun sahibinin söylediklerine kulak misafiri olmuş. Tavuğun sahibi şöyle demiş: “Bugün akşama ziyafet var şu tavuğu kesip yiyeceğim.” Bunu duyan keçi çok telaşlanmış. “Arkadaşımı bu adama yediremem, derhal bir çözüm bulmalıyım.” diye mırıldanmış. Hemen diğer arkadaşlarına haber vermek için buluşma yerine koşmuş ve orada sadece kedi, köpek ve güvercin varmış. Grubun diğer üyeleri henüz gelmemiş. Keçi arkadaşlarına :

-Acilen tavuğu kurtarmalıyız, yoksa sahibi bu akşam onu yiyecek,demiş.

Bunu duyunca köpek ve kedi derhal tavuğun evine gitmeye karar vermişler. Güvercini de tembihlemişler :

-Sen burada bekle, gelen arkadaşlara haber ver tavuğun evine gelsinler !

Hemen tavuğun evine giden arkadaşları etrafı kolaçan etmişler. Gizlice tavuğun kümesine gidip : “Biz buradayız, seni kurtaracağız merak etme.” demişler. Bunu duyan tavuk çok sevinmiş ve “Siz geldiniz ya artık korkmuyorum.” demiş. Bu sürede bütün arkadaşları evin etrafına gizlenmişler.

Sonunda adam elinde bıçak ile evinden çıkmış. Kümese doğru gitmiş ve kümesin kapısını açmış. Tam o sırada kümesin kenarında saklanmış olan kedi ve köpek adamın üzerine atlamışlar. Kedi adamın yüzünü tırmalamış, köpek ise adamı ısırmaya başlamış. Tilki durur mu hiç? Adamın tepesine atladığı gibi onu yere devirmiş. Güvercin gagası ile adamın ayaklarını didiklemiş. Bu sırada keçi, kümeden çıkan tavuğu aldığı gibi kaçırmış oradan. Tavuğun kaçırıldığını, tehlikenin bittiğini gören güvercin arkadaşlarına: “Tamam arkadaşlar bırakabiliriz , keçi ile tavuk gittiler.” demiş. Bunun üzerine adama zarar vermeyi bırakıp hepsi bahçeden çıkmış ve buluşma yerine gitmişler.

Hayvanların gitmesinin ardından neye uğradığı şaşırان adam ayağa kalkmış ve kümese bakmış ki tavuk yok. Adam hayvanların onu kurtarmaya geldiğini ve tavuğunu götürdüklerini anlamış. Aralarındaki bu dayanışmaya hayran kalmış .

Buluşma yerinde bir araya gelen arkadaşlar tekrar tekrar tavuğa sarılmışlar. Tavuk o kadar duygulanmış ki ağlamaya başlamış. “Sizi çok seviyorum dostlarım. Eğer siz beni kurtarmasaydınız ben çoktan ölmüştüm, hepimize çok çok teşekkür ediyorum.” demiş tavuk. Böyle arkadaşları olduğu için kendini çok şanslı hissetmiş. Bu olay arkadaşları daha da samimileştirmiş.

ELİF'İN KARANTİNA DOSTLARI

KAREN YILMAZ

Elif için en üzücü gün gelmişti. Covid-19 yüzünden okullara ara verilip uzaktan eğitime başlanıyordu. Elif ve arkadaşları üzüntü içinde vedalaştılar. Akıllarında “İkinci sınıf bitene kadar tekrar görüşemeyecek miyiz?” sorusu vardı. Bir haftalık tatilin ardından uzaktan eğitim başladı. İlk günler güzeldi ama zaman geçtikçe uzaktan eğitimden sıkılmaya başladı. Elif okulda daha hızlı yazı yazarken evde dikkati daha çabuk dağılıyor ve daha yavaş yazıyordu. Bu durum biraz canını sıkıyordu.

Elif ailesiyle bahçeli bir evde oturuyordu. Sık sık bahçeye çıkıp oyun oynuyordu. Yine bir gün kendi kendine oynarken “Keşke bir kardeşim olsaydı!” diye geçirdi içinden. “Arkadaşlarımla görüşmemin yasak olduğu bu günlerde ne güzel oynardık.” dedi. Can sıkıntısından bitkilerle sohbet ediyor hatta onlara şarkılar söylüyordu. 20 yaş altı ve 65 yaş üstü kişilerin dışarıya çıkması yasaktı ama diğer insanlar da gerekmedikçe dışarıya çıkmıyordu galiba. Babası da sabah işe giderken hep maske takıyordu. Evlerinin bulunduğu sokak artık çok boştu. Araba sesi bile pek duyulmuyordu. Sokakları artık kuş sesleri kaplamıştı. Kuşların şarkılarını dinlemek çok hoşuna gidiyordu. Elif 8 yaşında olduğu için dışarı çıkamıyordu ama bahçeleri olduğu için kendini çok şanslı hissediyordu. Günler birbirini kovalıyordu. Elif artık her şeyden sıkılmaya başlamıştı. Bunu fark eden annesi Emel Hanım ve babası Erhan Bey:

- Kızım bu aralar çok sıkılıyorsun. Bahçemizde besleyebileceğimiz küçükbaş bir hayvan almaya ne dersin? diye sordular. Elif bu habere çok sevindi.

- Gerçekten mi? Çok mutluyum, teşekkürler! Hıımm... Buldum! Bir horoz ve üç tavuk olur mu?

- Tabi ki olur kızım yarın alalım, dediler.

Elif o gün o kadar mutlu ve heyecanlıydı ki akşam onu uyku tutmadı. Sabah uyandığında tavukları ve horozları karşısındaydı.

- Canım hayvanlarım benim... Sizlere çok iyi bakacağım!

Elif ve babası ilk önce kümesi kurdular. Kaptaki yemleri bahçeye serptiler. Elif tavuklara ve horoza güzel bir masal anlattı. Sonra beraber saklambaç oynadılar. Ama ebe hep Elif oldu! Artık onlara isim koyma zamanı gelmişti. Horoza Bilibili, tavuklara da Yumurtacı, Gıdak ve Afacan isimlerini verdi.

Elif yeni dostlarıyla çok eğlenceli vakit geçiriyordu. Her sabah yumurtaları kümeden Elif topluyordu. En çok yumurtlayan tavuk da Yumurtacı'ydı. Elif daha önce hayvanları hep uzaktan seviyordu, onlara hiç dokunamıyordu. Hayvanlarla arkadaşlık kurabileceği daha önce hiç aklına gelmemiştir. Covid-19 sebebiyle evden dışarı çıkamayıp arkadaşlarından uzak kalınca hayvanları kendine dost edindi. O artık yeni bir Elif olmuştu. Küçük bir çiftçi gibi bitkilerine bakıyor, hayvanlarını besliyordu. "İleride koyunlarım, kuzularım da olsa !" diye hayaller kuruyordu.

Bir sabah kahvaltı yaparken annesi:

- Elifciğim bugün 11:30 ile 15:00 saatleri arası 20 yaş altı sokağa çıkabilecek. Aylin, Çağla ve Özge ile parkta buluşacaksınız, anneleriyle konuştuk, dedi. Elif haftalar sonra arkadaşlarını göreceği ve parka gideceği için çok mutlu olmuştu.

- Babacığım rica etsem ben parktayken Bilibili'ye, Yumurtacı'ya, Gıdak'a ve Afacan'a göz kulak olur musun?

- Tabii ki de canım kızım.

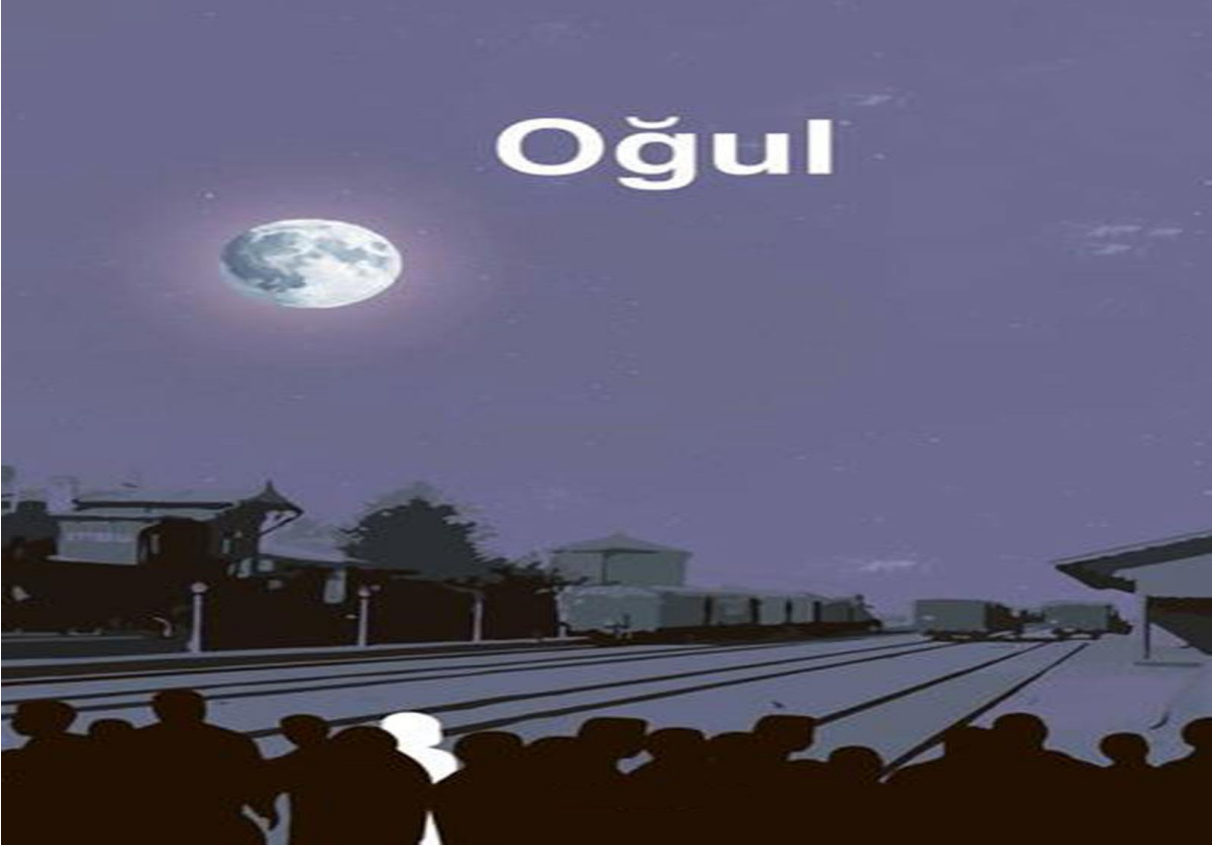
Böylece Elif parka gidip çok özlediği arkadaşlarıyla hem oyun oynadı hem de sohbet etti. Elif o an anladı ki Corona Virüs 'ün dünyaya yayılması gibi bir sürü olumsuzluklar olabilir ama bu zamanlarda da mutlu olabiliriz. Gereken tek şey olumlu düşünmek ve davranmak... Elif arkadaşlarıyla çok eğlendi. Ama artık eve dönmeleri gerekiyordu. Bir daha buluşma dileğiyle vedalaştılar.

Zamanla Covid-19 hastaları azalmıştı. Hayat yavaş yavaş normale dönüyordu. Nihayet okulların açılış tarihi de belirlendi. Elif mutluluktan havalara uçtu! 3 hafta sonra okullar açıldı. Bütün öğrencilerin keyfi yerindeydi. Elif ve sınıf arkadaşları bu günü aralarında bayram olarak kutladılar. Eski neşelerinde, çok sevdikleri okullarına devam ettiler. Ama bir farkla... Yeniden evlere kapanmamak için artık hepsi maskeliydi!

OĞULA

MUSTAFA ARAS ŞAHİN

Uzak diyarlara,
Yağmur altında kanlı çatışmalara gittin oğul.

Gafilin isyanını önlemek için,
Gençliğini savaşlarda yitirdin oğul.

Sana olan sevdamız bir çığ gibi büyüdü,
Hasretimiz bitmeyen bir yağmur gibiydi oğul.

Sararmış sonbahar yapraklarında dahi,
Artık seni arıyorduk oğul.

Ve kötü bir kış günü,
Acı bir haber aldık yüce devletten oğul.
Duyduk ki sen daha uzaklara göçmüşsün,
Duyduk ki şehit olmuşsun oğul.

Ağladık,ağladık acımız dinmedi,
Senin hayalin aklımızdan gitmedi oğul.
Sonra düşündük; insanoğlu ölmek için doğar dedik,
Vatan sağolsun ,dedik oğul.

AFYON TATILİM

SELİN NUR GÜNAYDIN

Her sene olduğu gibi 15 tatilde Afyonkarahisar ‘ a gitmek için hazırladık ve yola çıktık. İlk önce gitmemiz gereken otele gittik ve orada kaldık. Otelde havuza ,hamama,saunaya,buhar odasına ve birçok yere gittik . Beş günümüzü doldurduktan sonra otelden çıktık.Bu arada tabiiki ailece gitmemiştik.Babamın çocukluk arkadaşları Ferdi ve Çağlar Amcalarla beraber gitmiştik . Onların çocuklarıyla da biz çok yakın arkadaşlık ama Ferdi Amcalar İstanbul ‘da oturdukları için Emine Nur ,Zehra ve İnci ile pek fazla görüşemiyorduk.Ama Çağlar Amcalarla evlerimiz yakın olduğu için Çağan ve Ceren’le daha samimi ve yakın arkadaşlık.

Neyse gelelim tarihi yerlere.Otelden çıktıktan sonra ortak karar üzerine Afyon Kalesine , tarihi evlere ve camilere gittik . Hepsi birbirinden güzeldi ama çocuk olduğumuz için kaleye çıkamamıştık.Sadece bakmakla yetinmiştik.Buraları gezdikten ve alışveriş yaptıktan sonra Çağlar Amca’nın bir akrabası bizi evine davet etti . Biz de teklifi kırmamak için oraya gitmeye karar verdik .

Yola çıktık ve uzun bir süre sonra oraya vardık. Orada bizi güler yüzle karşıladılar . Biraz sohbet ettikten sonra orada bize oranın meşhur yemeği “ ARABAŞI “ verdiler .Arabaşının özelliği çığnemedden yutulmasıymış ama biz ilk defa yiyeceğimiz için yutamamıştık .Tabiiki de oradaki ev sahipleri yutabiliyordu . Biz onları izlerken çok eğlendik ve böyle bir anımız oldu .

SİREN

YAĞIZ EGE ÇIRAK

Okuldaydım . Saat 12.38 . Bir anda midem her zamankinden daha fazla ağrımaya başladı . Gözlerimin yavaşça kapandığını hissediyorum . Gözlerimi açacak gücü bulamıyorum ama hala duyabiliyorum . Ambulans sesleri , sadece bunu duyuyorum . Tahminimce hastaneye götürülüyorum . Kulaklarımda gözlerim gibi etkisiz hale geliyor .

Uyandığımda kendimi bomboş bir odada buluyorum ya da bulamıyorum . Yanı başımda bir adam var . Hiç konuşmuyor . Ona kim olduğunu sordum . Atatürk'ün olduğu tabloyu gösterdi ve anlatmaya başladı :

“ Kemal” in çocukluk arkadaşım . Çocukken ben, Kemal ve diğer arkadaşlarımız türlü oyunlar oynardık . Gel göstereyim .” dedi . “ Nasıl ? “ diye sordum . Cevaplamadı . Elimden tuttu ve karanlık bir yere götürdü beni , bir kapı sesi duydum . Etraf aydınlanmaya başladı . 5-6 çocuk oyun oynuyorlardı . Gayet mutluydular . Sonra geldiğimiz kapıdan çıktık .

Ben yine aynı odaya döneceğiz zannettim fakat öyle olmadı . Başka bir yere geldik . Burada insanlar savaşıyordu . Bazı kadınlar da mermi , yiyecek ve su taşıyordu . Sonra yeniden aynı kapıya yöneldik . Bu sefer kıyıya yaklaşan bir vapur ve vapuru bekleyen bir insan kalabalığı gördük . O adam yine kapıya yöneldi ama bu sefer ben onun peşinden gitmedim . Ona “ Bunları neden gösteriyorsun ? “ dedim . Yanıma geldi ve beni sürükleyerek kapıya götürdü .

Bu sefer birkaç insan birbiriyle konuşuyorlardı . Aralarında mavi gözlü , sarı saçlı birini gördüm . Onun Atatürk olduğunu anlamıştım . Birde yanımdaki adamın kim olduğunu anlayabilsem ... O adam yine kapıya yöneldi . Bu sefer kararlıydım . Onun peşinden gitmeyecektim , tabii sorularımı cevaplamazsa . Ona bu sefer ciddi bir ses tonuyla:

“ Sen kimsin ve bunlar ne ?” dedim . Cevaplamadı ama eliyle gel işareti yaptı . Beni sorularımın cevap bulacağı bir yere götüreceğinden emindim . Onun yanına gittim . Bu sefer kapı ters yönde açıldı . Bir adam , eli titreyerek masadaki silahı aldı ve intihar etti . Ben bunları izlerken o adam bu olaya arkasını dönmüştü . Sanki bu olayı daha önceden yaşamış gibi bir hali vardı . Aynı kapıya doğru bana bakmadan gitti . Ben de onun peşinden koştum .

Atatürk yatakta yatıyordu . Yanında Ali Kılıç “ Allah kahretsin ! “ diyerek homurdanıyordu . Yanımdaki adamında artık yüzü karanlıktan arınmış bir şekilde görünüyordu . Bu adam Salih Bozok'tu ... Atatürk'ün gözlerini yumduğunu gördüm . Gözlerimden yaşlar gelmeye başladı . O anda kulaklarımı parçalayan bir siren sesi duydum . Bu ses sadece kulaklarımı değil , yüreğimi de parçalamıştı ...

SÜRPRİZ YUVA

SENA HIDIRBOZAN

Annemin dedesinin cenazesindeydik. Hepimiz üzgündük, ama çok acı çekiyordu ve fazla yaşlıydı. Gömüldükten sonra cenaze evine gittik. Komşuları çağırdık, pilav dağıttık. Pilavları dağıtmış, ellerimi yıkarken telefonum çaldı, ellerimi kurulayıp açtım. Bilinmeyen numaraydı ama dalgınlıktan elim gidiverdi. Arayan büyük dedenin avukatı olduğunu söyledi, dinledim ama inanmadım, ona neden inanmam gerektiğini sorduğumda dedenin adını, çocuklarını ve nerede yaşadığını söyledi, hepsi doğrudu. Bunları duyunca inandım ve boş bir odaya geçtim. Çocuklarına, torunlarına hatta torunlarının çocuklarına (yani benim gibi kişilere) bir şeyler bırakmıştı. Avukat şartları söyledi, numarasını kaydetmemi istedi ve kapattı. Sonra düşüncelere daldım. Bana bir ev kalmıştı, İstanbul'daydı ve satmam yasaktı eğer satmaya kalkışırsam ev başka bir mirasçıya geçecekti. Ev içeriden merdivenli, üç katlıydı.

Anneme ve babama detay vermeden anlattım, babamdan arabayı aldım hemen eve gittim ve çanta hazırladım. Kıyafet ve biraz para aldım. Atladım arabaya, kırdım direksiyonu İstanbul'a.

İstanbul'a varınca adrese gittim. Oldukça güzel bir apartmana benziyordu. Eve girdiğimde çok eski koltuklar, bir o kadar eski fotoğraflar gördüm. Teker teker katları çıktım. Her katta beşer oda iki tane onlardan daha büyük birer oda ile en altta ve en üstte birer mutfak vardı. Ev çok eskiydi, sanırım dedeye de dedesinden kalmıştı. Evi gezmeyi bitirdikten sonra bir otele gittim ve işlerimi bitirip yattım.

Sabah erken kalktım, Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığını aradım, görüşmek istediğimi söyledim. Kabul ettiler öğlen gelmemi rica ettiler, kabul ettim. Hazırlandım, kahvaltı edip yola çıktım. Konuştuk ve fikrimi kabul ettiler. Tadilattan sonra hemen başlayacaklarını ve gelişmelerden haberdar olmak istediklerini belirtip beni uğurladılar.

Hemen hazırlıklara başladım. İzmir'e gidip geldim ama dizginleri hep sıkı tuttum. Üç ayın sonunda şiddet gören çocuk ve kadınların barınabileceği bir yuva olmuştu. Yardıma ihtiyacı olan herkesin gelebileceği sınırsız bir yerdi artık orası. Bakanlık bir bahçe de yaptırmıştı ve orada da sokak hayvanları kalabilecekti. Bir hafta sonra tekrar geldiğimde orası gördüğüm en güzel dayanışma örneklerinden birini sergiliyordu. yaralar sarılmıştı, herkes mutluydu, acılarını unutmuştu. Yuvaya gidip kadınlarla sohbet ettim, çocuklarla oyun oynadık, kedi ve köpekleri sevdik.

Oradan çıkarken çok mutluydum, bana el sallayan çocuklara karşılık verdim. O an telefonum çaldı arayan annemdi. Biraz konuştuktan sonra gazete almamı söyledi. Telefonu kapatınca ilk gördüğüm bakkaldan gazete aldım ve biraz karıştırınca bir anda yuvayı gördüm. Çok duygulandım, gözlerim yaşardı...

ÜÇ ARKADAŞIN MACERALARI

HALİL TUNAHAN BILDIRCIN

İlk olarak kendimi tanıyayım : Ben Tunahan . Eskiden İzmir’de yaşamıyorduk. Babamın tayini çıkınca geldik. Eskiden İstanbul ‘da yaşıyorduk . Oradaki okulumu, arkadaşlarımı, herkesi çok özliyordum. Okula başladığım gün çok üzgündüm çünkü hiç arkadaşım olmayacak sanıyordum ama herkesle tanışmıştım.

En sevdiğim iki arkadaşım vardı : Taha ile Zeynep . Onlarla çok maceralarımız oldu. Birkaç tanesini anlatayım: Filiz Öğretmen, üçerli gruplar oluşturup doğada bulunan değişik şeyleri gözlemlememizi söylemişti. Biz de yakın arkadaş olduğumuz için üçümüz grup oluşturduk ve hafta sonu en yakın ormana gitmiştik. Macera ormanda başlıyordu.

Ormana bisikletle gitmiştik. Tam aramaya başlamıştık ki ben bisikletle bir yere takılmıştım. Hemen inip oraya baktık ve boru gibi bir şeyin bize baktığını gördük. Hemen orayı kazdık ve galiba bir şey bulmuştuk. Bulduğumuz şey bir zaman makinesiydi çünkü bir tuş vardı ve yanlışlıkla ona basmıştık, bir anda kendimizi dinozorların zamanında bulmuştuk. Sonra hemen kendi yılımıza döndük ve hemen öğretmenimize anlattık.

İlk başta şaka yaptığımızı sanmıştı . Filiz Öğretmenimizle de bindik ve bize inanmasını sağladık. Birlikte bundan tam yüz yıl sonrasına yani 2123 yılına gittik. Ülkemiz çok kötü görünüyordu. Hemen belediye başkanın yanına gitmiştik ve durumu anlatmıştık ama o da ilk başta tahmin edeceğimiz gibi inanmamıştı . Onu da götürdük , inanmasını sağladık. Halka seslendi ama sadece İzmir halkı duyabildi, hemen habercileri aradık ve gelmelerini istedik. Geldiklerinde bir tane kameraman ile makineye bindik ,sonunda bu haberi tüm Türkiye görmüştü .Herkes inanmıştı ve artık Türk halkı çevreye daha duyarlı almaya başlamıştı. Bunu yaptığımız için belediye başkanı bizi ödüllendirmişti.

Sadece bu kadar da değildi daha birkaç maceramız vardı. Okul gezisinde Uludağ’ a gitmiştik ancak bir anda kaybolmuştuk ,yanımızda telefon da yoktu. Biz kışın gitmediğimiz için kar yoktu, biz çok ilerlemiştik. Çalıların arkasından bir anda bir şey çıkmıştı , biz çok korkmuştuk . Yardıma ihtiyacımız vardı , o an biri karşımıza çıktı. Konuşmaya çalıştık. “Sizi götürürüm ama bir şartla dedi, nereden geldiniz ?” diye sordu biz de cevap verdik.

Sonra yürümeye başladık. Yanımızdaki kişi maske takıyordu. Maskesini çıkardığında çok şaşırmıştık çünkü maskeli kişi Filiz öğretmendi. Bize şaka yapmışlar. İlk başta çok korkmuştuk ama olsun sonrasında beraber gülüştük.

Böyle birkaç tane daha macera var. Bir gün biz ormanda bisiklet sürerken bir düğme gördük.

Yanında bir kutu vardı, merakımıza yenik düştük ve düğmeye bastık bir anda kendimiz kutunun içinde bulduk . Sanki küçük bir şehir gibiydi ama insanlar böcek boyutundalardı .Ama olsun çok güzel gözükiyordu parklar, binalar, bankalar, restoranlar gibi şeyler vardı .

Bizle birlikte bisikletlerimiz de küçülmüştü. Hemen bisikletlere atlamış şehri geziyorduk. Parkta oyun oynayan çocuklar vardı. Onlarla tanıştık, biraz bilgi almak istedik ve hep beraber oyuna daldık. Havanın karardığından haberimiz yoktu. Bir anda büyüdük çünkü ailelerimiz telaşlanmış ve kutunun üzerinden bizi görünce biz kurtarmak istemişlerdi. Maceralar bitti güzel çocuk, bu hikayeyi okuduğun için teşekkür ederim.

ULUSAL EGEMENLİK

ATAHAN KONUKLAR

İstanbul'un işgali ile Osmanlı İmparatorluğu Meclisi (Meclis-i Umûmî) İngilizler tarafından kapatıldı. Mustafa Kemal Atatürk'ün düşünceleri şöyledi:

Yeni bir meclis Ankara veya Eskişehir'de açılmalıydı. Bu meclis her şeyden üstün bir karar alıcı olmalı ve Türk halkının sesini millete duyurmalıydı. Sonunda meclisimizin Ankara'da açılması kararlaştırıldı. Dualarla 23 Nisan 1920'de Türkiye Büyük Millet Meclisi açıldı. Meclisin açılışı için illerde milletvekilliği seçimleri yapıldı. Bu da Atatürk'ün ne kadar demokratik bir lider olduğunun göstergesidir. Seçilen milletvekilleri TBMM'ye gelmişti. İlk oylama ile meclis başkanı Mustafa Kemal Atatürk seçildi.

Bana göre meclis demokrasi, barış, özgürlük ve cumhuriyetin sembolüdür. Cumhuriyetin bize kattığı haklardan biri olan seçme ve seçilme hakkını yansıtır. Padişahlık gibi bir durumu engeller ve halkın kendi kendini yönetmesini destekler. Meclis cumhurbaşkanının kafasına göre davranmasına izin vermez, karar için çoğunluğun "evet" demesi gerekir. Tarih bize demokrasinin kaldırıldığı yerlerde neler olduğunu göstermektedir.

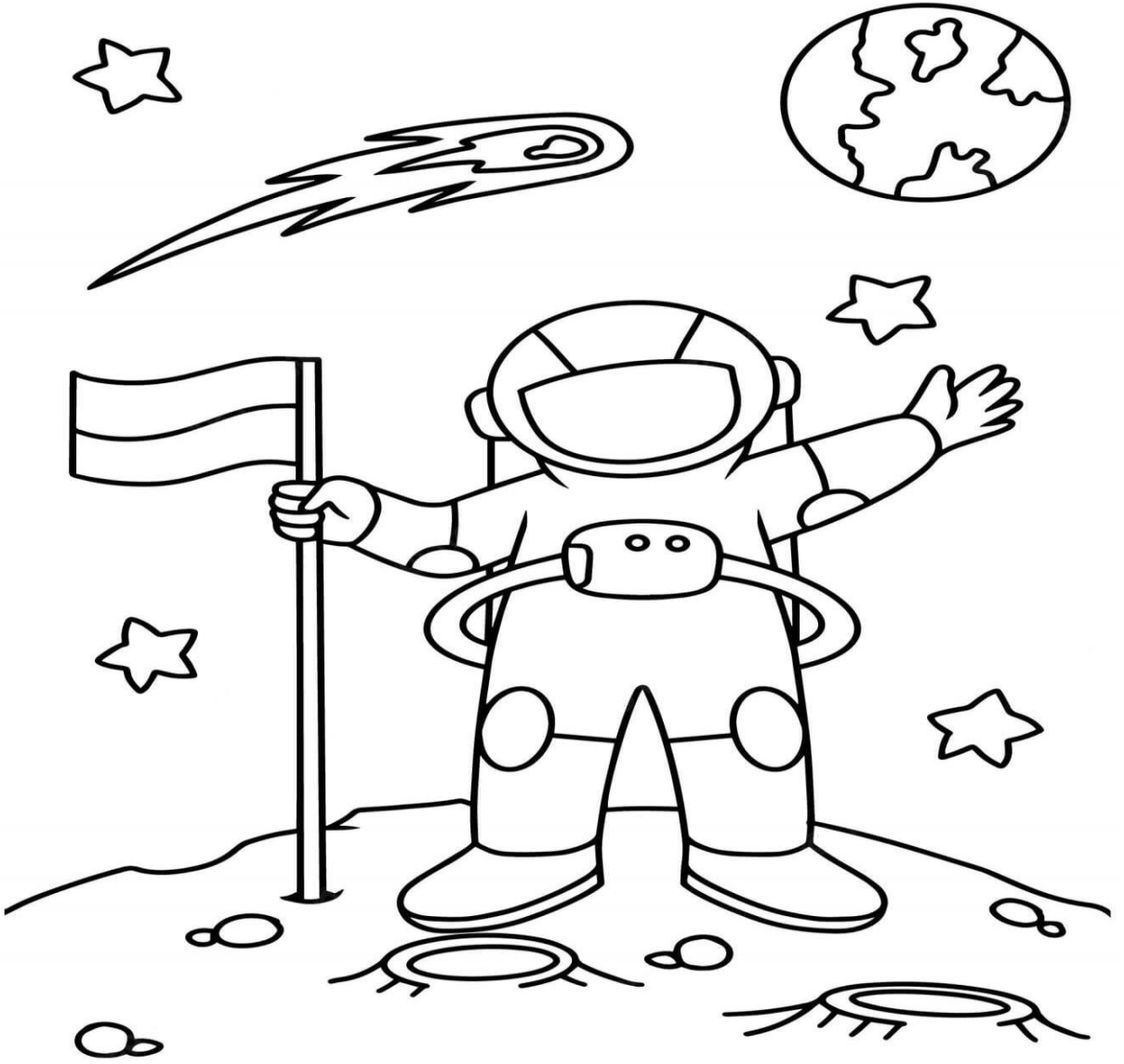
Bildiğimiz üzere İngiltere'de kraliçenin ölmesi ile ülkede bir seçim yapılamadı. Geçmiş ise tam istediğimizi vermekte. Nazi Almanyası lideri Adolf Hitler başta seçimle gelmiş ancak sonrasında demokrasiyi kaldırmış savaşa girmiş ve ülkeyi resmen felakete sürüklemiştir. Meclis olmasa demokrasi olmaz, halkın sesi duyulmaz ve ülkede isyanlar darbe girişimleri olur.

İşte meclisimizin açıldığı bu kutlu gün Atatürk tarafından çocuklara bayram olarak hediye edildi. Bu bayramda ulus olarak birliğimizi pekiştirir, tüm dünya çocuklarını misafir ederiz. Ülkemizin olumlu yönde tanıtılmasında, dünyaya barış mesajlarının verilmesinde bu bayram oldukça etkilidir. Dünyadaki tek çocuk bayramı olan 23 Nisan, Atatürk'ün çocuk sevgisinin ve vizyonunun da göstergesidir.

23 Nisan, resmi olarak Türkiye Cumhuriyeti ve Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nde kutlanır. 1981'den itibaren bayramımız dünyada çocuk bayramı olmuştur. Başka ülkelerden gelen çocuklar bu bayramı kutlarlar. Bu bayramda en çok sevilen şüphesiz Türk çocuklarıdır. Bayram özellikle çocuklar tarafından coşkuyla kutlanır. Son olarak, aslında bu bayram Atatürk'ün çocukları çok sevdiğinin bence kanıtıdır.

YAŞAM İÇİN

CEMİLE YAREN BARLAK

Merhaba,ben Cemile.Ben eskiden astronottum. Tamtamına iki yüz yirmi yaşımdayım.Evet,bu size pek inandırıcı gelmedi ama yaşadıklarımı anlattıktan sonra bana inanacaksınız.

Size ailemden bahsedeyim.Bir tane ikizim var.Adı Mert.O da astronottu.Benle aynı yaşta.Annem Derya, şu an hayatta değil.Neyse size yaşadıklarımı anlatmaya başlıyorum:

O zamanlar dünya yok olmak üzereydi.Susuzluktan bitkiler yetişmiyor,insanlar ölüyordu.

Çok zor durumdaydık. NASA artık Dünya'dan ümidi kesmiş,canlı yaşamı olan bir gezegen aramaya başlamıştı. NASA birkaç hafta sonra canlı yaşamı bulunmasa da oksijen bulunan iki gezegen bulmuştu.Ama o iki gezegen çok uzaktaydı.NASA bunu çok araştırdı ve o gezegenlere gitmenin bir yolunu bulmuştu.Oraya varmak için solucan deliklerini kullanacaktık. "O da ne?" dediğinizi duyar gibiyim.Solucan delikleri uzayda kestirme yol gibidir.Solucan deliğinin içine girdiğimizde bambaşka bir yere varacaktık.

İlk başta ben ve Mert bundan korkmuştuk.Bu durum annemin de pek içine sinmemişti.Bizimle beraber gelen Yağız, Mert'in en yakın arkadaşıydı.Yağız'ın da bir ikizi var.İsmi Ada.Söylemeyi unutmayayım, o iki gezegen kara deliğe çok yakın.Bu yüzden kara deliğin yörüngesine girmememiz gerekiyordu.

Sizlere kara deliklerden bahsedeyim.İsminin "kara" olmasının nedeni içine giren ışığı bükebilmesidir.Kara delikler uzay zamanını da bükebilirler.Bu yüzden o gezegenlerde geçirdiğimiz bir saat dünyada ki elli yıla denkti.O gün gelmişti,herkes uzay gemisinin önünde bekliyordu.Herkes tanıdıklarıyla vedalaştı ve uzay gemisine bindi.Solucan deliğine gitmemiz iki yıl sürecekti.Uzay zamanı Dünya zamanına göre az da olsa yavaştır.Bu yüzden iki yıl içinde görünümümüz de bir değişiklik olmadı.Sonunda solucan deliğine varmıştık.Solucan deliğine girdiğimiz de çok hızlıydık.Hatta o kadar hızlıydık ki ışık hızına ulaşmıştık.Solucan deliğinden çıktığımızda herkes çok sevinmişti.Çok yol kat etmiştik.

Şimdi de önümüzde üç aylık bir yolculuk vardı.O üç ayda bir şeyler yiyip içtik.O iki gezegene çok yakındık.İlk gideceğimiz gezegenin adı "Iced Iced" kelimesi buzlu demektir.Nedenini anlamışsınızdır.Iced gezegeni çok soğuk.O kadar soğuk ki bulutlar bile kütle kazanmış ve donmuştu.Uzay gemisi gezegene sorun yaşamadan inmişti. Iced gezegeninde oksijen vardı fakat kaskımızı çıkarırsak soğuktan yüzümüz ciddi derecede yanar ve kör olabilirdik. Gezegeni hızlıca gözden geçirdik ve uzay gemisine geri döndük.Fakat bir sorun vardı.Uzay gemisi soğuktan donmuştu.Neyse ki bunun için bir yöntem vardı.NASA bunu düşünmüş ve uzay gemisine bir düğme koymuştu.Bu düğmeye bastığımızda uzay gemisi ısınacak ve buzlar eriyecekti.Düğmeye bastık fakat buzların erimesi en az kırk dakika sürdü.Kırk dakika bekledikten sonra uzay gemisine bindik ve gezegenden ayrıldık.

Iced gezegeninde geçirdiğimiz süre Dünya'daki elli iki yıla denkti.Uzayda sadece bir saat on dakika geçirdiğimiz için hiç yaşlanmamıştık.Aynı şekilde görünüyorduk. Öğrendiğimiz bilgilere göre annem hayatını kaybetmiş.Hepimiz çok üzüldük. Iced gezegeni yaşamak için uygun değildi. NASA oksijen olduğu için bu gezegeni seçmişti.Diğer gezegen

son şansımızdı.Şu an hepimiz yetmiş yedi yaşındaydık fakat yirmi beş yaşındaki insan görünümünde ve yirmi beş yaşındaki insan kadar sağlıklıydık.

Sıradaki gezegenin adı “Redsoil “ bu kelimenin anlamı kıvıll toprak.Bu gezegen Mars gibi kırmızı olduğu için bu ismi almış.O gezegen normal gözüküyordu.Uzay gemisi”Redsoil” gezegenine inmişti.Hepimiz dağıldık ve gezegeni gezmeye başladık.Yağız bir anda “Çabuk gelin!” diye bağırdı.Yanına gittiğimizde yerde yeşil bir bitki olduğunu gördük.Bu oksijen olduğunu hatta gezegende suyun bile olduğunu göstergesiydi.İlk önce Yağız kaskını çıkardı.Rahatça nefes alabiliyordu.Sonra Mert daha sonra da ben çıkardım kaskı.Hemen NASA’ya haber verdik.Dünya’da kalan insanları buraya getirmesini söyledik.Herkes buraya gelecekti.

İki buçuk yıl sonra gelebilmişlerdi.Yağız bir umut ile bir sürü insan içinde kardeşi Ada’yı arıyordu.Tam vazgeçmişti ki arkadan “Yağız!” diye bir ses duyuldu.Arkamızı döndüğümüzde Ada’yı görmüştük.Çok yaşlanmıştı.O şu an yüz doksan beş yaşındaydı.Mert ile ben bu kadar süre dünyada nasıl yaşadığımızı düşünürken ikisi birbirlerine sarılmışlardı bile.Yolculukta bazı yaşlılar hayatını kaybetmişti buna rağmen tam tamına seksen milyon insan” Redsoil” gezegenine varmıştı.Dünyadan ayrılmak istemeyenler de dünyada kalmışlardı.Tabii beklerken dünyadaki zaman da ilerlemişti.

Biz şuan yüz doksan yedi yaşındaydık.Redsoil gezegenine geldiğimizden beri yirmi üç yıl geçti. Redsoil gezegeni dünyadan farksızdı.İçinde Dünyada ne varsa vardı.Herkes Redsoil gezegenine alışmıştı.Redsoil gezegeninin en büyük avantajı dünyada yaşayanlardan daha uzun süre yaşıyorduk. Dünyada yıllar geçse de burada sadece saatler geçiyordu.

HAYALET

ELİFNUR DEMİR

“Bazı insanlar sihirli bir değneğe ihtiyaç duymadan görünmez olur.”

Sabah 7.30 civarıydı, kalktım ve okula hazırlanmaya başladım. Ailem bir iş gezisindeydi, evde yapayalnızdım. Okula gittiğim zaman her zamanki gibi kimse beni fark etmedi. O gün her şey garipleşmeden önce hatırladığım son şeyler bunlardı...

Okula girdiğim zaman bir karmaşa olduğunu fark ettim. Sesin geldiği yöne doğru gittim, biri ölmüştü kafasını vurup. Kim olduğunu anlayamadım, göremiyordum bedeni. İnsanları ittim, bedeni gördüm... Gördüm görmesine ama her tarafım buz kesti. Yerde yatan kişi bendim. Her taraf kandı, herkes “Bu kim?” dermişçesine etrafa bakıyordu.

Yanıma melek-peri karışımı bir şey yaklaştı, konuşmaya başladık:

-Merhaba, Amelia.

Bir şey diyemedim

-Farkındayım, afalladın nasıl öldüğünü anlamışsındır zaten. Seni ölümden sonra dünyaya götüreceğim. Hazır mısın?

Kafamı hayır manasında salladım. Melek-peri devam etti:

-Ölümden sonraki dünyaya gitmek için bir solucan deliğinden geçmemiz gerek, farkındayım hazır değilsin ama gitmemiz gerek.

Gitmeye başladık, sizi sıkmamak için burayı hızlı geçeceğim çünkü o an uyku ve şok halindeydim.

Geldiğimiz zaman bir melek beni odama yerleştirdi. Yatağıma uzandım, ve düşünmeye başladım. Hayatımı düşündüm, ne kadar boş bir hayat yaşamıştım, ve şimdi buradaydım. Kimsenin tanımadığı biri olarak ölmüştüm. Şimdi ne olacaktı?

Sınıf:

3 ay geçmişti, geldiğim dünyadansa burası daha iyiydi. Ölmüştüm ama yaşadığımı hissediyordum.

Burada benim gibi fark edilmemiş kişilerle tanışmıştım.

İnsanlar ölümden çok korkar, kendilerini ve sevdiklerini bu olaydan korumaya çalışırlar. Bazıları ise ölüme kucak açar. Ben ikincilerdendim, ben her zaman için ölüme kucak açmıştım. Bu kadar mutlu olacağımı düşünmemiştim, bu mutluluk gözümünden bir damla yaş düşürdü.

Belki de artık yaşamanın zamanı gelmiştir.

FOXY

ÜMMÜHAN YILDIZ

Bir gün kutuplarda yaşayan bir aile vardır. Bu ailede tek çocuk olan Betil annesi Gülay ve babası Şahit ile iş nedenlerinden dolayı kutuplara taşınmışlardı. Betil'in annesi olan Gülay ev hanımıdır. Çünkü birkaç hafta önce işinden dolayı bacağı kırılmıştı ve işten ayrılmak zorunda kalmıştı. Babası olan Şahit ise fiyatı yüksek olan ve tek kabul edildiği alan avcılık işini yapıyordur. Ve bu işi yüzünden kutuplarda yaşıyorlardı. Betil bu nedenlerden dolayı okula gidememektedir ve hiç arkadaşı yoktur. Bu yüzden sadece annesiyle vakit geçirir, resim çizer, kitap okur, arada sırada dışarıyı keşfetmeye çıkar ve bazen de okul zamanındayken öğrendikleri konulara dayalı testler çözerdi. Şahit avcılık işi yüzünden işinden çok geç geliyor ve ailesini sadece akşam yemeklerinde görüyordu. Gülay ise ressam olmak istiyordu fakat ayağı ve kocası Şahit'in işi yüzünden bu hayallerinden vazgeçmişti. Betil biraz gezmek için dışarı çıkmıştı. Birkaç dakika yürüdüktan sonra garip garip sesler duymaya başladı. Sağına ve soluna baktığında sesin yerdeki karların altından geldiğini farkettili. Eğilip korkuyla karları yavaş yavaş ve teker teker kenara doğru atmaya başladı. Sonunda bütün karları sesin kaynağının olduğu yerden kazmayı bitirmişti. Eğilip iyice baktığında sesin üç tane yavru tilkiden geldiğini gördü. Çok şaşırıldı çünkü kutup tilkilerinin bir tanesi ormanda yaşayan bir türdeki tilkilerden biriydi. Onun burada olmaması gerekiyordu çünkü onlar ormanda yaşardı ve soğuk yerlerde yaşayamazdı. Hiç düşünmeden tilkileri kucığına aldı ve eve götürdü. Eve geldiğinde sobaya birkaç tane odun attı ve tilkileri yanmayacakları şekilde sobanın önüne koydu. Tilkiiler sobanın önünde ısınırken Betil'de odasına gidip yatağıının hemen yanına tilkiler için bir yatak hazırladı. Yatağı hazırladıktan sonra sobanın üzerinde duran sıcak suyu biraz ılıştırıp sıcak su torbalarının içine koydu. Odasına gitti ve tilkilerin yatağıının altına sıcak su torbalarını koydu. Tilkiileri sobanın önünden alıp yataklarına yerleştirdi. Masasına geçti ve resim çizmeye başladı. Birkaç saat sonra yoruldu ve uyumak için yatağıına gitti, yattığı sırada aklına sorular takıldı. Orman tilkisi 1 günlük yolu gelemezdi. Diyelim ki yolun birazını gitti ama ileride açlıktan, susuzluktan, soğuktan ve yorgunluktan bitkin düşüp ölecekti. Betil'in aklında bu sorular varken uyuması zor olmuştu ama birkaç dakika hareketsiz kalarak ve düşünmeden uyumayı başarabilmişti. Sabah olduğunda Betil'in ilk yaptığı şey mutfağına gidip üç tane balık alıp tilkilere vermektir. Tilkiilerin karnı doyduktan sonra tekrardan mutfağına gitti ve yine tilkiler için bir kase su koydu. odasına gittiği sırada annesi Betil'e seslendi ve elindeki su kasesiyle nereye gittiğini sordu Betil ise sadece sulu boyalarla resim yapacağını söyledi. Ama Betil biliyordu ki annesi bu konuyu eninde sonunda öğrenecekti. Çünkü aynı evde yaşıyorlardı ve annesinin ayağı kırık olduğu için spor olarak evin içini dolaşılıyor ve sürekli Betil'in odasına giriyordu. Ayrıca tilkileri tuvalete çıkarırken annesinin onu görmemesi imkansızdı. Betil suyu tilkilere verdikten sonra her zamanki gibi

yaptığı şeyleri yaparak zaman geçiriyordu. Akşam olmuştu ve Betil'in de yatma vakti gelmişti gidip yatağına uzandı ve uyumaya başladı. Birkaç saat sonra Betil'e bir soğukluk gelmişti. Betil yataktan kalkıp etrafa baktığında camın açık olduğunu gördü. Kilitlediğinden çok emindi ama gözünün önünde duruyordu işte cam açıktı ve itirazda edemezdi. Camı kapatıp geri yatağına dönerken yatağının altından sesler duymaya başladı. Her zamanki gibi korkarak eğilip yatağının altına baktı ama hiçbirşey görememişti ayağa kalkıp eline masasının üstünden bir fener alıp tekrardan eğildi ve feneri tam yakacaktı ki karanlığın ardında iki çift göz görmüştü hemen feneri açtı ve ne olduğuna baktı. Betil o kadar şaşırılmıştı ki az daha bağıracaktı. Yatağın altındaki karanlıkta gördüğü çift göz anne bir orman tilkisine aitti. Hemen sevine sevine sessizce mutfağa koştu ve dolaptan iki tane balık aldı ve odasına koştu. Yatağına çıktı ve aşağı eğilerek balığın birini yatağın biraz ilerisine koydu. Ve hemen battaniyenin altına girip tilkiyi izledi. Tilki yavaşça yatağın altından çıktı ve etrafı kontrol etti. Hiçbir tehlike olmadığını anlayınca yatağın altından tamamen çıktı ve balığı ağzına alarak yatağın üstüne zıpladı. Balığı teker teker üçe bölerek tilkilere verdi. Betil birşey farketmişti yavru orman tilkisinin göbek kısmı kardeşlerinin türü olan kutup tilkisine benziyordu ve tilkinin bir gözü kördü. Son olarak birşey daha farketmişti tilkilerin annesinin cinsi de orman tilkisiydi. Betil şaşkınlıkla tilkileri izlerken uykuya daldı. Sabah olduğunda Betil dün yaptığı gibi mutfağa gitti ve fazladan balık aldı ve bu sefer iki kaseye su koydu. Odasına giderken annesi Betil'i yine gördü ama sesini çıkarmadı. Betil odasına gittiğinde su koyduğu kasenin birini yavruların birini de yatağın altında olan anne tilkiye koydu ve balıkları da aynı şekilde, yavrulara birer tane ve anne tilkiye ise iki tane balık verdi çünkü gelişmeleri için yeteri kadar balık buydu. Birkaç gün böyle geçti ama annesi yine de sesini çıkarmamıştı ama bu olayın sürekli devam etmesinden dolayı şüphelenmişti. Gülay'ın bir fikri vardı. Gece Betil uyurken odasına girip son bir haftadır devam eden bu olayı öğrenecekti. Bir süre sonra akşam oldu ve Betil her akşam olduğu gibi yatağına girip uyumuştü. Sıra Gülay'daydı, yarım saat tamamen dalmasını bekledi ve odaya girdi girer girmez yatağın altında hareketlilik gördü eğilip fenerle baktığında tilkileri görmüştü. Bir anda korkudan bağırmaya başladı. Anne tilkide yavrularını korumak amacıyla önlerine geçip Gülay'a tıslamaya başlamıştı. Gülay'ın bağırışlarını duyan Betil ve babası Şahit korkarak uykularından uyanmışlardı. Betil kalkıp kendine geldiğinde duyduğu şeylerden bazılarında; alın şu canavarları karşımdan, ısırarak beni, yuva yapmışlar evimize gibi şeyler duyuyordu. Anne tilki büyük bir korkuyla ve cesaretle tam Gülay'a saldıracaktı ki Gülay bir aceleyle ayağa kalkıp tilkilerin annesine bir tekme attı. O anda Betil yataktan inip hızlıca tilkilerin önüne geçti. “ Anne ne yapıyorsun, neden tekme atıyorsun tilkiye, onun ne suçu vardı?” diye sordu. Yavrularını korumak istiyordu sadece, dedi.

Annesinin ve babasının konuşmasına fırsat vermeden eşyalarını toplayıp biraz yemek aldı ve tilkileri de alıp gitti. Yanına botta almıştı evde yedek bot taşıyorlardı çünkü zemindeki buzlar çatlar ya da erirse diye bot taşıyorlardı. Betil botu açtı ve içine girip her tarafı yorganlarla kapladı, akşam yemeğini yediler ve yatmaya koyuldular, uykuya daldılar. Annesi ve babası çok endişeleniyorlardı ama tek başına ayakta kalabileceğini düşündüler. Azda olsa kendi ayaklarının üstünde durması gerekiyordu. Betil'in başına bir şey gelecek olursa hemen yetişebilmek için botu evin demirlerine bağlamışlardı. Betil birkaç gün hayatını botta geçirdi. Birkaç gün sonra hava iyice soğumuştur ve Betil'in annesiyle babası daha da endişelenmişti. Şahit sobaya çok fazla odun atmıştı. Evin altındaki buzlar erimeye başlamıştı. Şahit bunun farkında olmadan evden çıktı ve bota gidip içine girdi Betil'le biraz konuştu ama eve geri dönmeyi hiç düşünmüyordu bile. Şahit bottan çıkacaktı ki sallandıklarını hissettiler ardından deprem gibi sallandılar ve yıkılma sesleriyle bağırma seslerinin çıkması bir olmuştu Betil ile babası bottan dışarı baktığında ev denizin içine doğru gömüştü ve annesinin de boğulmak üzere olduğunu gördüler. Betil yüzmeyi biliyordu bottan aşağı atladı ki atlarken ayağının üstüne düştüğü için az daha boğulacaktı. Bu fikirden vazgeçtiler ve annesini kurtarmak düşünmeye başladılar. Düşünürken de tilkilerden bir gözü kör olan orman tilkisi bottan aşağı atlayarak botun arkasına geçti ve ağızla botu tutarak ileri doğru yüzdürmeye başladı. Ardından öbür kardeşler ve anneside atlayarak desteklemeye başladılar. Betil ve babası ise elleriyle ve küreklerle botu ilerletmeye başladılar. Sonunda annesinin yanına botu yaklaştırmayı başarmışlardı. Gülay'ı ellerinden tutup çekerek bota aldılar ve tilkileri de kucaklarına alarak bota koydular. Gülay bu olaydan sonra anne tilkiye tekme attığı için çok pişmandı. Herkes kurulanıp uyumaya hazırlandıktan sonra gece lambasını açıp uyudular. Sabah olduğunda bir adanın kenarında kalmış şekilde bulmuşlardı botu. Hemen kalkıp botu adanın içine doğru sürüklediler ve orayı bir yaşam alanına çevirdiler. Birkaç hafta adada kaldıktan sonra Betil ileride bir gemi görmüştü hemen seslenmeye başladılar ama bir fayda etmemişti. Havaya havai fişek fırlatmayı düşündüler ama o da bir fayda etmemişti. Herkes yattıktan ve sabah olduktan sonra gemi sesiyle beraber uyandılar. Kafalarını kaldırdıklarında bir gemi ve geminin üstünde duran ve kurtarmaya gelmiş olan insanları gördüler. Çok sevinmişlerdi çünkü sadece birkaç güne yetecek kadar yemekleri kalmışlardı. Eşyalarını ve tilkileri alarak gemiye bindiler. Akşamüstü karaya vardılar. Bir yardımseverin evinde kaldılar ve babası yeni bir iş bulmuştu. Betil'se yeni bir okula başlamıştı. Okulda arkadaşları olmuştu ama çok da iyi anlaşamıyorlardı. Birkaç hafta okulda kavgalı geçmişti ve Betil derslerine çalışmıyordu. Betil zorbalık görüyordu ve okuldan gelir gelmez odasına kapanıyordu. Betil kör tilkinin adını Foxy koymuştu ve Foxy bile bunu anlamıştı. Bir gün Betil'in okulunda gezi düzenleniyordu ve

ormanlık bir yerdı. Betil tilkilerin artık özgür olabileceğini düşündüğü için tilkileri de yanına alacaktı. Gezi günü gelip çatmıştı ve Betil çok heyecanlıydı ve bir yandan da çok mutsuzdu çünkü artık tilkilere veda edecekti. Evden çıkarken hızla koştu ve yere düşüp ayağını burktu. Bu yüzden Betil'i okula babası bırakacaktı. Okula geldiklerinde Betil gezi otobüsüne bindi ve birkaç dakika sonra öğretmen geldi. Yola çıktılar ve birkaç saat sonra kamp yerine vardılar. Birkaç gün kampta kaldılar. Betil ayağını burktuğu için ayağı çatlamıştı bu yüzden çadırdan sadece hava almak, yemek yemek, tuvalete gitmek ve biraz yürümek için çıkıyordu. Birgün Betil'in arkadaşları Betil'i nehir kenarına çağırdılar Betil'de çok sıkıldığı için hızlıca oraya gitti. Foxy ise birşeylerin ters gideceğinin farkındaydı ve Betil'i takip etmeye başladı. Betil nehir kenarına geldiğinde arkadaşlarının konuşarak güldüğünü gördü. Yanlarına gidip ne olduğunu soracaktı ki yanlarına gitmesiyle arkadaşlarının Betil'i nehre itmeleri bir oldu. Betil suda boğuluyordu ayağı çatlak olduğu için yüzemiyordu ardından bunu gören Foxy Betil'in sahte arkadaşlarını da nehre ittirerek kendisi de suya atladı Betil'i sırtına alıp yüzmeye başladı Betil ise eliyle destek veriyordu. Sudan çıkan Betil ve Foxy ise sahte arkadaşlarına gülüp eğleniyorlardı. Betil sahte arkadaşlarını şikayet ederek okuldan attırdı. Foxy ve kardeşlerine veda etme zamanı gelmişti. Birkaç konuşmadan sonra sıra Foxy'e gelince“Foxy sen benim hayatımı kurtardın sana çok minnettarım.” dedi ve babasıyla annesi yanına geldi. Annesi konuşmaya başladı; sana tekme attığım için özür dilerim, umarım çocuklarınla daha güzel bir hayat yaşarsın diye veda ettiler. Tilkilerin ağzına birer balık vererek evin yolunu tuttular.